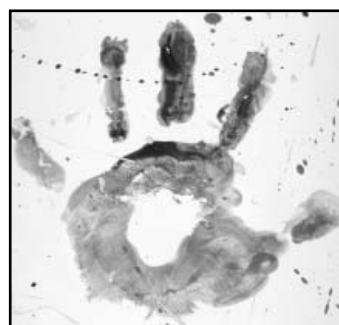

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

ČÍSLO 2.

NEDĚLE - 13. ČERVNA 2010

ÚVODNÍK...

Slunce neúprosně už tři dny vysušuje naše mozky. Přesto jsou někteří z nás stále svěží – děti ze souborů, recitátoři, mladí dopisovatelé. Zato my, redaktoři... jednou máme text čtyřikrát delší než je potřeba – protože energie a kreativita hrajících souborů nám nabídla tolik materiálu, že máme problém z něj vybrat. Nežlobte se na nás, když nenajdete v deníku všechny své odpovědi na Michalovy otázky. Tvrdá ruka šéfredaktora ve dvě v noci krátila tak nekompromisně, že šel Michal raději spát, aby se na zneuctění svého bohatého (a nádherného) textu nemusel dívat.

Ani včera se nám nedařilo – místo fotografie ze hry Momo a ukradený čas jsme dali do textu k souboru Dipačápi fotografii z představení Johannes doktor Faust, které ale bude až v pondělí. Omlouváme se oběma souborům. To víte, slunce neúprosně vysušuje naše mozky...

A když se podíváte, čeho jsme si včera všimli a stálo nám to za zmínku, usoudíte, že není všechno docela v pořádku.

Přesto však většina deníku je stále ještě celkem seriózní. Snad nám to vydrží a i to slunce se nad námi smiluje a alespoň na tři dny se trochu schová. Jinak kdo ví, jaké informace se nám ještě zmatou.

Iva

NAHLÉDLI JSME...

DO DÍLNY II. KATEGORIE VEDENÉ KLÁROU A IVOU

Mluví věci nebo ne?

Druhá sobotní dílna pro recitátory II. kategorie začala opakováním jmen. V rychlém souboji na jména padaly body jeden za druhým.

Pak se recitátoři II. kategorie vydali do prostoru, zařadili rychlost 1 a na 4 doby strona se pak měnili v rozvázané tenisky, špinavá zrcadla, vyprané kalhoty a další roztodivné věci. Při rychlosti 3 začaly věci vyslovovat první nesmělá slůvka – cítily se mokré, voňavé, čisté. Při rychlosti 4 rozbité okno proneslo celou větu – Hnusnej kluk! Zatracanej kámen! Střepty přinášejí štěstí. K tomu jim dopomohl kouzelný hakisák.

Zatímco všichni čekali s Klárou za dveřmi, Iva proměnila třídu v lesnické škole v prima galerii plnou zátiší. S otevřením dveří z chodby začala malá vernisáž výstavy. Kurátorka Lívie Trupáčková zahájila poeticky přednesem básně. Pak trojice odborníků zvolily jedno ze zátiší a zkusily ze svých těl vytvořit detail z vybraného obrazu. Kouzelný hakysák (z angl. Hacky Sack, přičeštěno) i tyto skulptury nechal promluvit – Když si na mě někdo sedne, tak má hezký výhled na mne. (jezírko a lavičkou) Dup, dup., dup, skříp, jsme úplná kapela. (dveře) I dřevu je zima. (zasněžená lavička) Nevím, zda k tomu, aby poezie skutečně přišla, stačil pouhopouhý hakysák, ale byla s námi.

Každý si ještě vybral jeden předmět z libovolného zátiší a napsal krátký text, který přiblížil příběh věci a byl současně hádankou. Při čtení prací přišla poezie podruhé. A jestli ji někdo neukradl, hoví si v učebně lesnické školy ještě teď, i když recitátoři II. kategorie dělají něco dočista jiného.

Iva

HANOU CISOVSKOU, ČLENKOU LEKTORSKÉHO SBORU

Letos představujeme také osobnosti, o kterých jsme doposud nepsali, se kterými jsme si doposud „nesedli“. Jednou z nich je Hana Cisovská, pedagožka katedry pedagogiky primárního a alternativního vzdělávání Pedagogické fakulty Ostravské univerzity.

1. Jak byste popsala svoji cestu k divadlu? Kdy, kde a jak začala?

Mé setkání s divadlem se pojí s dětským divadelním souborem Klobouček a jménem Eva Polzerová. Prožila jsem v něm několik hezkých let nejprve jako členka a pak v roli „přerostlé“ členky souboru s úlohou pomáhat při tvorbě představení. Jsem přesvědčena, že toto setkání pozitivně ovlivnilo nejen můj vztah k divadlu, ale také další stránky života.

2. Někdy jste se zabývala divadelní tvorbou s učňovskou mládeží a Vaše inscenace byly známé velmi osobitou poetikou. Jak byste toto své profesní a umělecké období zpětně popsala a jak na něj vzpomínáte?

Jako na nejlepší profesní období mého života - tedy prozatím. Divadelní soubor Změny fungoval asi pět let a pamatuji si práci na všech inscenacích, ale nešlo jen o ně. Ta místnost na internátě vítkovického učiliště, která souboru patřila, byla nejen zkušebnou, ale i místem, kde bylo možné se jen tak „stavit“ po škole, i když zkouška ten den zrovna nebyla. Více než na inscenace souboru si pamatuji na holky a kluky, kteří je tvořili - bylo na ně spolehnouti. Víím, že se čas nemůže vrátit, ale tohle bych si dala ještě jednou...

3. V současné době působíte jako vysokoškolský pedagog (na univerzitě v Ostravě) a věnujete se přípravě budoucích učitelů, vychovatelů a speciálních pedagogů v oblasti dramatické výchovy. To je, vzhledem k předchozí cílové skupině, poměrně kontrastní zaměstnání. Jak a proč jste se k této profesi dostala a co vás na ní nejvíce baví?

Byl rok 1990 a vítkovický učilištní gigant se začal rozpadat a přetvářet, rušily se některé obory a zejména vše, co bylo navíc - tedy také část zájmové činnosti. Soubor přešel pod křídla ostravského Divadla hudby, kde ale působil jen krátce. Současně se ještě v revolučním dění objevil požadavek ostravských studentů pedagogické fakulty změnit způsob přípravy učitelů a jednou z požadovaných změn bylo zavedení dramatické výchovy do studia. Moje bývala učitelka Eva Polzerová se stala mou kolegyní a ani jsem se nestačila nějak nadechnout a stála jsem před skupinou studentů. Byla to rozhodně změna. Místo domácího prostředí učilištního souboru - mnoho různorodých skupin studentů, s různou motivací a mírou ochoty zakoušet něco neznámého. Navíc, učení je jenom jednou z pracovních povinností učitele vysoké školy, takže má současná práce je z tohoto pohledu pestřejší než předešlá. Přesto mám nejraději přímou práci se studenty, mám radost z každé vydařené hodiny a ještě větší, když vidím zdařilou práci studentů s dětmi.

4. Jste s aktivní divadelní tvorbou stále v kontaktu (jaká je Vaše poslední inscenace?), nebo se již věnujete pouze pedagogické činnosti (nechybí vám v tom případě divadelní řemeslo)?

S divadelní tvorbou jsem v kontaktu jen částečně a nepravidelně, bohužel. Někdy vznikne, jako součást semináře, drobné divadelní představení, které je pak možné prezentovat i širšímu okruhu publika než jen v dané skupině. Hodně to ale závisí na možnostech studentů věnovat se práci na divadelním tvaru více, než je jejich povinnost. Také existuje skupina studentů a absolventů, kteří mají tu ochotu věnovat se divadelním aktivitám i mimo školu. Naposledy vznikl drobný divadelní tvar na základě Werichova textu, který jsme hráli pod názvem Tři sestry, tři bratři a jeden prsten.

5. Máte rovněž bohaté lektorské zkušenosti v oblasti mezilidské a zejména pedagogické komunikace. Komunikace je ale velmi široký pojem, mohla byste nám ji proto zúžit?

Asi neřeknu nic objektivního, ale věřím, že o kvalitě učitele rozhoduje více jeho komunikace, než to, kolik nových metod zná. Setkala jsem se s tzv. velmi tradičními učiteli, kteří byli skvělými pedagogy díky své komunikaci s dětmi; občas potkávám naopak učitele, zahrnující děti jedinečnými metodami, ale ty zůstávají kvůli jejich komunikaci nenaplněné. Dále věřím, že kvalitní komunikace se opírá o vysokou sebeúctu člověka. Líbí se mi přístup ke komunikaci Virginie Satirové (americká psychoterapeutka věnující se rodinné terapii), se kterým jsem se měla možnost blíže seznámit.

6. Snažíte se ve výzkumech o spojení komunikace a pedagogiky (nejen v oblasti divadla a výchovy). Mohla byste je více přiblížit?

Přemýšlím, jak lépe využít potenciálu dramatu a divadla při rozvoji profesní komunikace učitelů, ale zároveň mě také zajímá hledání možností jakéhosi spojení, spoluvyužití dramatu a již zmiňovaného pohledu na komunikaci Virginie Satirové.

7. Na Dětské scéně jste jednou z členek lektorského sboru dětských souborů. S jakým očekáváním jste sem do Trutnova přijela a co si chcete odvézt?

Očekávám, že uvidím zajímavá dětská divadelní představení, setkám se se známými, které jsem léta neviděla, poznám nové zajímavé lidi... Čekám, že strávím příjemně naplněný čas.

Kamijon

VČERA
RECITOVALI ...

Šárka Lukešová

Vít Malota

Jindřiška Fialová

Karolína Kuřáková

JEDEN DEN S...

RECITÁTORY IV. KATEGORIE

Začínají u zvířat. Sypou zrní slepicím, hladí roztomilého malého psíka, vžívají se hlasem do anima domácího i divokého. Další level - dětské hry. Variace s jojem, kutálení míčku, potápění, hra na babu, resp. na sardela.

Ranní dílna s Majdou a Markétou

Tedy - rozechřívací vstup třetí dílny pro recitátory IV. kategorie je ve znamení hromadného ozvučení prostoru citoslovci s vnitřní vizuální i pohybovou představou a hledání němeého mezi jazykola-mači. Majda poslední zmíněnou hru motivuje „výhrůžnými“ slovy: „Normálně říkáme místo *‘utlum tu hubu a kup kupu hub’*, *‘jsem smrád’* ... a to nikdy nikdo nechce být. Tak do toho!“ Recitátoři IV. kategorie se rozbíhají na chodbu, se stylovými klapkami na očích a jejich zvuknými rezonujícími hlasy to vypadá jak výjev z letecké noční turbulence. Paráda, až člověka mrazí!

Návrat zpět do učebny je opepřen již značnou dávkou napětí před nadcházejícím vystoupením. Přichází čas na los pořadí výstupu a s ním nutně spojené komentáře... „To máš blbý, že jdeš první!“ ozývá se. „Ne ne, to je právě nejlepší, ty brdo!“ Klepání na čelo. „Já nechci být poslední! Cože? Ne, nejsem, dobrý. Dobrý!“ Nejistota, očekávání, těšení se.

„Jedem na pohodu, nemáte se čeho bát!“ uklidňuje „šrumeč“ Markéta a volá k odchodu do přednašečské auly.

Jde se zkratkou. Těsný průchod kolem bílené zdi, leckdo si vzal kousek s sebou. Ranní mračna jsou ta tam, takže hromadné funění do schodů má své opodstatnění.

Aula. Každý má možnost si stoupnout na přednašečský plac, vyzkoušet si alespoň začátek svého textu. Potlesk zní pokaždé, a tak není divu, že (na základě podobnosti této situace s blížící se realitou) nejednomu člověku proběhla v tu chvíli hlavou myšlenka: „Kdyby to šlo takhle snadno a rychle...“ I když vlastně ne...

Majda a Markéta: „Tfuj, tfuj, tfuj! Poser tě pes!“ Téměř strojově ozvěnou zní: „Čert tě vem!“ A ani o kopance nebyla nouze.

Vystoupení recitátorů

Doba čekání těsně před výkonem... Někdo se vrací k debatě nad vhodností pořadí, jiní si sedají stranou se svým vytištěným textem, do toho smrkání, pití, kloktání, masáž obličeje, peprmintové bonbóny... Největší skupina se překvapivě baví o svých zážitcích z přednesu, hlavně pak o různorodých reakcích publika. Jaké bude dnes?

Otevírají se dveře sálu. Šumělo to, povídalo, bublalo to, povykovalo, hlučeno, rušilo, ztichlo. Začínáme...

Dnes bez ovívání, po ránu čerství, bez úmorné cesty v zadnicích a nohou, posloucháme a hl-táme hudebně osudové texty (zástupkyně Vendula Komárková), nahléd nejen nad přírodou (Vít Malota), školní pubertu s nadsázkou (Štěpán Kozub, Eliška Raiterová, Tereza Chovítová), nevšední příběhy každodenní všednosti (Anna Doležalová), rozehrávanou hru (Jannifer Za Nzambi, Markéta Aranyossyová), dlouhé pohledy, (ne)místné pauzy, suchý humor (Jaroslav „Plíhal“ Jurečka)...

Vlivem toho, že Dětská scéna je nejen přehlídkou, ale i dílnou a seminárním setkáváním, v očích diváků čteme zvolání jako: Úsměvu je třeba!, Zklidni publikum pohledem!, Rýma - nepřítel přednesu!, Nervozitu a křeč pryč!

A čím že byla IV. kategorie v průběhu jejího vystoupení typická? Byla bílá. Všimli jsme si... bílých očí zlaté sovy, bílé skládané sukně, bílé blány od bubnu, ptačích sester oblečených do bíla, bílého zářivého knoflíčku u košile, bílého pírká ve vlasech, bílého pozadí květovaných šatů, bílé siluety ženy, bílé šňůrky od halenky, bílých fleků na maskáčových kraťasech, bílých šlů, bílého ciferníku hodinek...

Z besedy lektorského sboru

Poobědová atmosféra, kdy by si leckdo dal „šlofika“. Připomínky lektorů se tak poslouchají jako pohádka „po-o“, avšak pohádka s patřičnými zvraty a momenty překvapení, které usnout jen tak nedají. Mířím od jednoho debatního kroužku k druhému, podobně jako recitátoři prahnu slyšet co nejvíc a dozvídám se, že...

Viděli jsme tu tzv. vděčné texty, které se objevují poměrně často a jejich výběr je možná logický, avšak ne zrovna překvapivý;

Na druhou stranu i texty, které nabízejí, které mají vývoj a lze v nich hledat nové a nové významy;

Je příjemné vidět hledání nových přednesových a divadelních prostředků pro vyjádření experimentální poezie;

Pozor na přehnanou expresi a vysokou naléhavost sdělení, šlapat do textu na 200% se ne vždy vyplácí, chce to lehkost;

Nechceme vidět v citaci postavu, ale chceme vidět názor na to, co se tam píše;

Objevily se pomalejší rozjezdy, někomu trvalo poměrně dlouho než do textu naskočil;

Pozor na chytání se jen maličkostí a detailů, pak se snadno zapomíná na celek, výstavbu jeho oblouku a temporytmus;

Budiž výzvou zkoušet různorodé typy textů, nejt po jedné lince a stylu, který mi prvotně sedl, hledat a zakoušet nové, nepravoplanové;

Komunikativnost, dokázat soustředit pozornost diváka - to je základ;

U krátkých hříček všechno hraje nesmírnou roli; když se pak něco nevyvede tak, jak má, je to hned vidět;

Bavili jsme se osobitými styly humoru a barvitými utkáními s poetikami autorů;

Visí ve vzduchu otázka, jak se dostat k textu blíž - už nejen jako čtenář, ale už více jako jeho interpret; jak prozradit něco z tajemství textu.

Začali u zvířat a dětských her, končí v rytmech disca, popu... A slovy jednoho z básníků recitátorů: „S doprovody opodál, čekám já, co udělám...“

Ať se vám v tom konání daří!

Kamila

Fragmenty ze zákulisí recitace IV. kategorie

Dnes měla prostor pro recitaci IV., čili nejvyšší kategorie. Nejdříve se všichni sešli v prostorech staré lesnické školy, aby se zde psychicky a technicky připravili na svůj výstup. Když jsme se zeptali na představu o jejich dnešní recitaci padaly výhradně katastrofické odpovědi typu: „Určitě to zkažím,“ nebo „To bude hrůza.“ Jediná optimističtější byla: „Já ten text vlastně vůbec neumím, takže ho určitě zapomenu. Ale to nevadí, už jsem zvyklý.“

Když jsme se zeptali na tu samou otázku po vystoupení, odpovědi byly zcela opačného rázu. „Úžasné, krása, skvělí apod...“ Všichni si pochvalovali publikum, jak poslouchalo, reagovalo (smíchem), jak bylo pěkně ukázněné. Jediná výtku padla od Jakuba Huláka, bylo totiž neustále slyšet pípání mobilních telefonů, třebaže publikum několikrát vyzval k jejich vypnutí. Tak pro příště!

V porovnání s III. kategorií bylo menší horko, což svorně ocenili jak recitátoři tak publikum. „Rozhodně to bylo lepší než včera. Bylo horko a byla jsem fakt unavená, takže jsem i usínala. Je to škoda, protože ta děcka určitě nerecitovala špatně.“ Tak se nám svěřila Karolína Klíbaniová. Vezměme si z toho ponaučení: ať recitujeme sebeděle, na přírodu jsme krátkí.

M+M

Tobiáš Váček

Kateřina Zapletalová

Tereza Chovitová

Anežka Buriánková

PŘEDSTAVUJÍ SE...

LEKTORSKÝ SBOR CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKY DĚTSKÝCH SOUBORŮ

A UŽ NÁS
NEFOŤTE!

POTKALI JSME...

NAZARENA KLUGA

Během předstávky mezi recitací IV. kategorie jsme si sedli s šestinasobným účastníkem této celostátní přehlídky. A protože více než šestkrát se sem člověk dostat nemůže, je zde letos naposled.

Jak se postupně měnil tvůj pohled na přehlídku?

Poprvé jsem tu byl s rodiči. Mamka mě připravovala doma, takže jsem byl takovej vyjukanej, všechno tu bylo takový velký-nový. Když jsem viděl ty zkušené recitátory, měl jsem strach.

Bude se ti po Dětské scéně stýskat?

Určitě! Jsou tady úžasní lidi, to místo tady je krásné, ten park i aula. Krásně se tu recituje.

Budeš pokračovat s recitací na soutěži pro středoškolské a dospělé recitátory Wolkerův Prostějov?

Samozřejmě, tedy budu se o to alespoň pokoušet.

Co bys vzkázal začínajícím recitátorům.

Mladým recitátorům, těm co ještě ani pořádně nezačali, bych vzkázal: „Jděte do toho s plnou vervou, je to sranda, poznáte nové lidi, určitě to za to stojí.“

M+M

BYLI JSME U TOHO...

SPOLEČENSKÝ VEČER RECITÁTORŮ ANEB PAŘILO SE...

Dostali jsme od redakce Deníku Dětské scény bojový úkol, a sice zachytit dění na tzv. „Společenském večeru recitátorů.“ Byl to pro nás skutečně bojový úkol, protože jsme oba suchaři a intelektuálové a diskotéky nikdy nebyly naším oblíbeným působištěm. Přesto jsme se zamíchali do davu.

Rozdělili jsme si úlohy. Zatímco Honza přijal odvážný úkol jít do terénu-na parket a odtud přinášet informace, já (tedy Vítek) jsem v koutku pečlivě zapisoval poznámky.

Po několika pohybových hrách byli účastníci rozděleni do šesti skupin. Kreativita soutěžících se projevila hned při výběru názvů týmů. Pro přiblížení: Hamleti, 24, Okurky, Naše sebranka atd. Poté každý dostal nafukovací balóněk. Ozvala se hudba a zazněl příkaz: „Utvořte dvojice!“ Po chvíli už bylo jasné co si na nás lektori vymysleli. Pár si mezi sebe dá při tanci balóněk a ten nesmí za žádnou cenu spadnout. Někteří tanečníci se smáli, někteří se úporně soustředili a zatímco Honza to roztácel s balónkem i s partnerkou v divokém rytmu, já jsem trpělivě zapisoval dál. Následovaly opět soutěže družstev, které však zcela zastínila další disciplína, tedy pánská volenka. Přestože účast nebyla valná (asi pět párů) stálo to za to. Odvážlivci si vysloužili bouřlivé ovace.

Po pánské volence přišla klasická pecka od Míši Davidů: Děti ráje. Co se při ní dělo nemůžeme posoudit. Po prvních dvou takttech jsme se totiž urychleně vzdělili, protože vždy když slyšíme mistra Davida, otevírá se nám nůž v kapsách. Jako všechny hrůzy světa (mor, války, diktatura) i Míša David skončil a my vám slibujeme, že už nebudeme obtěžovat vlastními hudebními názory.

Jelikož balónky přestaly být potřebné začaly se v sále ozývat rány.

Přiblížila se poslední půlhodina. Všichni utvořili kruh a Nazareno Klug, jakožto nejzdatnější a nejsmyslnější tanečník, skočil doprostřed a počal udávat jednotlivé choreografické prvky.

V sále se pojednou počal vznášet oblak napětí a očekávání. Zazněla předehera, kdosi křikl: „A je-dem!“ a všichni jeli. A jak! V posledních skladbách ze sebe naši recitátoři vydali to nejlepší.

A týmy? Soutěž skončila nerozhodně, všichni členové dostali sladké odměny. Rozloučili jsme se opět Míšou Davidem (jsme zticha) a návštěvníci se začali spokojeně rozcházet.

Jak tady tak sedíme nad počítačem hodinu po skončení, napadá nás, že to celé bylo vlastně velice příjemné. Recitátoři se pobavili, odreagovali a tak to má být.

M+M

DO DISKUSNÍHO KLUBU PRO DOPROVOD RECITÁTORŮ II. A III. KATEGORIE

Diskusní klub pro doprovody recitátorů, kteří právě nevystupují, se odehrává od pátku do neděle. V pátek byl pro doprovody II. a IV. kategorie, v sobotu II. a III. a v neděli pro doprovody III. a IV. kategorie. Účastníci se tudíž neustále proměňují. Také jejich zkušenost je různá – setkávají se tu rodiče se začínajícími i zkušenými učiteli ze základních a z uměleckých škol. Lidé, kteří se s uměleckým přednesem setkávají náhodně a možná i poprvé na takové úrovni, a odborníci na slovo vzatí, jako byl třeba v pátek Libor Vacek, který o sobě taktně zamlčel, že nejen skvělým recitátorem, ale i porotcem Wolkrova Prostějova, soutěže v uměleckém přednesu pro dospělé. V debatě nad jednotlivými vystoupeními však náhodný kolemjdoucí rozdíl nepozná. A to je více než dobře. Atmosféra pátečního setkání byla velmi příjemná a přiměřeně pracovní. Více se mluvilo o textech Uspávanka s Hokusajem, Vyznání jízdenkovitosti, Tatínek a strašidelné Brno, Kolébanka pro bělásky, Jana, Zahradníkův srpen.

Došlo i na oblečení – kostým, pravidla dramaturgie přednesového textu nebo školní výuku češtiny. O sobotní diskusi nad výkony recitátorů IV. kategorie si můžete přečíst více.

Je 13.30 a v učebně ČLA **Nina Martínková** vítá účastníky diskusního klubu a seznamuje s programem setkání. Nejprve mají vytvořit dvě skupiny a pohovořit si o viděných vystoupeních IV. kategorie a vybrat dvě, kterými by se pak zabývali všichni. Zároveň zdůraznila, že dnešní jednání poroty nebylo jednoduché.

Obě skupiny diskutovaly velmi intenzivně a výsledkem bylo, že se nakonec mluvilo o 5 vystoupeních. Důvodem bylo to, jak **Jennifer Za Nzambi** pojala příběh Pavouk a moucha. To zajímalo všechny. Názory účastníků se různily. Mluvilo se o tom, že dívka je všestranně nadaná, takže využívá i hru na buben a zpěv. Uvažovalo se o tom, do jaké míry je vhodné, pokud to text dovoluje, použít ještě jiné výrazové prostředky než mluvní. Pokud recitátor dá všechny své schopnosti do služeb příběhu, je to v pořádku. V okamžiku, kdy dojem z recitátora převáží dojem z příběhu, nastává disproporce. Problematické bylo i to, že velmi podobné bylo její loňské divadelní vystoupení v souboru, kdy trojice představitelů zpracovala stejnou africkou pohádku. Účastníci se shodli na tom, že to je záležitost poroty, která o postupu rozhodla, i když o loňském vystoupení mohla vědět. Většina diskutujících byla výkonem dívky nadšena, ale zvažovali, zda je pro dívku přínosem zůstat u jednoho tématu, zda to nebrzdí její posun. Ovšem ani to není tak úplně jenom záležitost dívky, ale i jejího pedagoga.

Možno říci, že opačný přístup je u **Nazarena Kluga**, který je tady již po šesté a pokaždé se snaží o něco nového. Takové objevování je důležité a porota je hodnotí kladně. Letos tu byl s textem Ch. Bukowského Šunkový nářez, jehož tématem je šikana. Účastníci oceňovali výběr tématu i způsob, jakým recitátor vtahuje svého posluchače do příběhu, nic mu nenutí. Recitátor dává posluchačům šanci o věcech přemýšlet, nestrhává pozornost na sebe, ale prvotně jde o příběh.

Jaroslav Jurečka přednesl text K. Plíhala Nejdelší Plíhalova báseň. Porotě se text nelíbil kvůli dojmům, že se recitátor příliš stylizuje do postavy, ale účastníky diskusního klubu zaujala míra nadsázky. Hovořili o tom, že recitátor dokázal udržet „lepší tempo“ odpovídající atmosféře básně a domnívají se, že se s textem vypořádal dobře, bylo to osobité. Vytýkali ovšem výslovnost sykavek.

Tereza Chovítová přednesla úryvek z knihy I. Douskové Oněgin byl Rusák. Zde se mluvilo o vhodnosti výběru. O tom, že některé texty jsou „oblíbené“ a vyskytují se na přehlídkách velmi často. Tento k nim patří. Kniha se ovšem lépe čte než přednáší a je obtížné text k přednesu upravit. Zde se však oceňovalo, že bylo znát, že dívku to stále baví, že se nestylizuje a bere téma jako svou záležitost. Také její plný hlas velmi korespondoval s úryvkem.

O výběru textu se diskutovalo i u Vity Maloty a jeho pojetí Macourkovy Kudlanky nábožné. Účastníci připomínali, že Macourkovy texty jsou sice často volené, ale zároveň jsou označovány jako problematické. Malé děti nezvládají formu, pro velké se jeví jako „infantilní“ obsah. Podle účastníků však tento recitátor takové zažité hodnocení popřel. Podařilo se mu předat jasnou představu, ale nemizel odtud lidské vlastnosti. Dokáže jednat slovem, zůstává v hlavní rovině vyprávění.

Účastníky by zajímali i další recitátoři, ale doba pokročila a všichni už spěchali na divadelní představení.

Jindřiška a Iva

ZASLECHLI JSME O IV. KATEGORII...

František Kaska

Po 1. bloku: Potěšilo mě, že tu jsou živý, vtipný texty. Je vidět, že si je užívají, a doufám, že to takhle bude pokračovat. Představa dlouhých těžkých textů by mohla vyvolávat únavu.

Po 2. bloku: Myslím, že je fajn, že je to barevné. V jistých fázích to zvažnělo. Mám pocit, že se vrací starý texty, ale nejenom pár let, ale třeba i patnáct let starý. Nových je docela málo. Jakoby dramaturgická odvaha chyběla. Taký vidím velký rozdíl ve IV. kategorii – někdo přednáší s lehkým textem, dobře technicky zvládnutým; někdo zas má názor, nějaká rodící se osobnost. Je vidět, že Prostějov bude mít z čeho žít.

Po 3. bloku: Kromě toho, že třetí část potvrzuje to, co jsem říkal ohledně zpracování textu předtím, překvapivý je, kolik lidí nezvládlo prostor hlasově. Myslím si, že ten prostor není tak špatnej, a nevím, jestli je to nezvykem... nebo možná ten útlum z počasí.

Libor Vacek

Po 1. bloku: Já myslím, že jo. V každém případě to bylo na velmi slušný úrovni. Na jedné straně je vidět, jak jim dělají dobře takový ty humorný texty, jak cítí kontakt s divákem, jak jsou v tom uvelebení. Co mě ale docela překvapilo – bylo tam docela dost technických chyb – nepřizvukných předložek, artikulačních nečistot... To by asi už v týchle kategorii mohlo být vyčištěný.

Po 2. bloku: Teď to bylo pro mě zajímavý. Hlavně dva výkony – Africká pohádka a Bukowski. Dokonce oba odjinud. Jedno je zajímavý tím, že je to taková performance se zvukovým vstupama. Bukowski byl taky zajímavý, protože se to tak nenápadně rozjíždělo a vzalo to sílu tam, kde to mělo vzít. Na druhou stranu tu pak byla řada věcí, u kterých se objevovala taková věc – stereotyp. Stejný rytmus, stejný frázování, který nerespektuje logický celky, což dohromady odvádí posluchače. To se tam objevilo několikrát.

Po 3. bloku: Ta třetí runda... převládající můj dojem je takový, že jsem viděl hodně autentických výpovědí velmi generačního charakteru. Ale prvoplánový, na jednoducho, po jedné vypravěčské linii. Je to třeba dobře zvládnutý, ale je pro mě škoda, že to má takhle jednoduchý tvar. A někdy i s tím tvarem je to problém – objevovaly se jakoby drolené obrazy, který se rozpadají a u kterých je těžký udržet pozornost, vzít to jako celistvý tvar. Ale to jsou hodně subjektivní myšlenky. Všechno je pro mě každopádně dalšími náměty a nápady pro přemýšlení, jak se dá dál pracovat s přednesem.

Jonáš

NA NÁVŠTĚVĚ...

V SEMINÁŘI C

NA NÁVŠTĚVĚ U SEMINÁŘE C

Tento seminář má prostřednictvím práce s materiálem, předmětem, barvou a metaforou dovést k jednoduchému divadelnímu příběhu.

Práci s předmětem si účastníci vyzkoušeli ještě před začátkem semináře, který se konal v tělocvičně ZŠ v ulici Gorkého. Přivezli jim totiž věci pro seminář potřebné, např. 17 židlí, a tak pomáhali vykládat. Na schodech vytvořili řetěz a židle si podávali, přičemž lektor, Josef Brůček, dbal na to, aby účastníci dodržovali tempo i rytmus. Byl to vhodný prolog pro úvodní setkání. Letos se sešlo 9 seminaristů, z toho 7 studentek 3. ročníku pedagogických škol a 2 dospělí účastníci, kteří jsou svou profesí učitelé. Jonáš učí na ZŠ a Věra na ZUŠ. To se o sobě dozvěděli v úvodním kolečku.

A pak už se začalo doopravdy.

I. PRVNÍ SEZNÁMENÍ S MATERIÁLEM

Pepa měl k dispozici různé role papíru, které se lišily velikostí i kvalitou. Nejprve rozvinul velkou roli a vyzval seminaristy, aby se kolem ní procházeli, aby si vyzkoušeli materiál, aby řekli, co by rozvinutá role mohla představovat. Padaly různé návrhy: koberec pro státníka, vlečka nevěsty, cesta, řeka, tunýlky, plán budoucího města. Rozvinutých rolí postupně přibývalo. Za chvíli se na podlaze tělocvičny křižovaly všemi směry a opět dostávaly názvy: průlety letadel, dálnice, kus Entropy.

II. OD CELKU K ČÁSTI

Dalším úkolem seminaristů bylo utrhnout si z vybrané role přiměřeně velký kus papíru, položit si ho na ruku a chodit prostorem tak, aby papír nespádl. Těžší ovšem bylo hrát na babu a přitom stále udržet papír na ruce. Zase po letech jsem běhala. Pepa mne totiž nenechal stranou, takže jsem se činností účastnila jako „hostující seminarista“. Stále více jsme se seznamovali s možnostmi materiálu. Stáli jsme v kruhu, postupně jsme nechali svůj kus papír klesat k zemi a svými těly jsme jeho pád naznačili. Pepa nás vedl k tomu, že stejnou věc můžeme nazírat z více úhlů, tedy někdo na jiném místě kruhu viděl let sousedova papíru jinak a mohl

se pokusit vyjádřit to pohybem svého těla. Pak Pepa kruh zrušil a nechal nás papíry „pinkat“ nad hlavami. Papír má tedy lehkost, ale vydává i zvuk. Opět jsme si měli zkusit, jaký zvuk to je a pak jsme se ho pokusili vyjádřit svým hlasem. Postupně jsme si uvědomovali rychlost i rytmus projevu - našeho i materiálu.

III. PERSONIFIKACE

Papír pro nás přestával být něčím neznámým a odtazitým. Zvláště ten útržek papíru, kterým jsme se zabývali, se nám stával blízkým, proto nás nepřekvapil další úkol. Měli jsme vytvořit bytost, která má vlastnosti, určitým způsobem se pohybuje, vydává zvuk. Každý se uchýlil do soukromí, navázal kontakt se svým útržkem papíru a provedl jeho změnu v bytost, došlo k personifikaci. Pak jsme se opět shromáždili uprostřed tělocvičny a vytvořené bytosti mezi sebou komunikovaly. Byly mezi nimi bytosti přátelské, plaché, predátoři. Bytosti jsme pak měli umístit někde v prostoru tělocvičny na místo, kde by se cítily příjemně. Později jsme se u každé z nich zastavili a snažili jsme co nejvíce o ní říci. Pepa nás upozorňuje na to, že čím konkrétnější je představa tvůrce, tím čitelnější, srozumitelnější je výsledek pro diváka.

IV. REFLEXE

Seminaristé pak měli možnost vyjádřit své dojmy z práce s papírem. Jonášovi se líbil princip práce s materiálem, protože díky materiálu se dá pochopit příběh. Kamila si uvědomila, že papír je něco čistého, jednoduchého, co umožňuje rozvinout fantazii. Janě se líbila možnost jiných úhlů pohledu a také to, že při práci s papírem jsme se více poznali. Ten kontakt oceňovala i Věra.

Pepa znovu zdůrazňuje, že každý nápad je vítaný, nic není špatné. Podle reakcí seminaristů je vidět, že se tu cítí bezpečně. Pepa odtažňuje své záměry dalších činností. Od papíru se má jít ke kameni, ke konkrétnímu předmětu. Už teď vznikaly zárodky příběhů.

Během této práce jsme se seznámili s možnostmi materiálu, uvědomili si rytmus, poznali prostor. Uvědomujeme si, co je důležité, aby příběh byl pro diváky srozumitelný.

V. BARVY

Pepa využívá slunečního počasí a vede seminaristy ven. Nejdou s prázdnou, ale nesou role papíru a bedničku s barvami. Každý dostává tři kelímky se základními barvami (červenou, žlutou a modrou) a na malých čtvrtkách se může zkoumat, co barvy dovedou, jak spolu reagují. Opět se uchylují ke svému bloku, ale zbyla poslední trojice kelímků a Pepa ze mne opět dělá „hostujícího seminaristu“. No dobře. Zkousím, stejně jako ostatní, vytvořit hnědou barvu. Zkousím, stejně jako ostatní, vytvořit si nějakou svou úžasnou barvu a zase nějakou nepěknou a zachytit je v okamžiku napětí. Má vzniknout dramatická situace. Seminaristé experimentují, potom svá díla řadí k prohlídce. Bude vernisáž. Každý vymyslí název pro barevné kompozice a konfrontuje svůj pohled s pohledem tvůrce. Názvy jsou rozmanité: Otisk duše, Hledání perly, Vesmír v dlani, To jsem já, Podmořský svět, Evoluce.

VI. DYNAMICKÉ HRY

Během dopoledne vkládal Pepa dynamické hry. Měly úspěch, i když bylo takové vedro. Už jsem se zmínila o honičce s papírem na ruce. Další hru Pepa nazval **rytmická baba**. Na zemi je prostor ohraničený provazem. Jenom v něm se můžeme pohybovat. Hraje rytmická hudba-bubny. Pohybujeme se v jejím rytmu. Jinak je to „klasická“ baba.

Další hrou bylo **házení míčků**. Stojíme v kruhu a házíme si jeden „tenisák“. Vždy se vytvoří stálá trojice - od jednoho člověka se míček chytá a dalšímu, který se také během hry nemění, se míček hází. Nejprve se hraje s jedním míčkem, postupně se přidávají další. Nejprve se hraje v kruhu, pak se chodí prostorem.

Pepa ještě sliboval i jiné dynamické hry, ale bylo třeba nejprve pohovořit o dojmech z práce s barvami. Vypadá to, že všichni dychtivě čekají, co bude dál. Přejí všem, aby to radostné očekávání bylo prací v tomto semináři naplněno. Už se musím rozloučit, ale svou roli „hostujícího seminaristy“ jsem si opravdu užila.

Jindřiška

PŘÍLOHA DENÍKU DĚTSKÉ SCÉNY 2010

TEXTOVÉ PŘEDLOHY K SOBOTNÍM PŘEDSTAVENÍM

VLADIMÍR NEFF: POHÁDKA O PROLHANÉM PRODAVAČI NOVIN BOHOÚŠKOVI

Z knihy Omyl růžového stařečka a jiné pohádky pro malé i velké, nakladatelství Šolc a Šimáček, Praha (1936 nebo 1937)

- Chlapče, chlapče, dnes neprodáme ani kousek! naříkával chudý, ale poctivý novinář Břeněk, vydavatel „Hlásné trouby“, když k němu přicházel čilý, ale prolhaný Bohoušek pro balík novin, ještě vlhkých tiskařskou černí. - Ani kousek, ani kousek!! - pokračoval a rval si zbytky svých poctivých šedin. - Ani jednu zajímavou zprávu jsem nesehnal! Jaké počasí dnes a zítra - národní svátek v Columbií - nový zákon o pobytu cizinců - špatná sklizeň brambor - sjezd bývalých žáků obchodní akademie v Chrudimi - to je všechno, co v dnešní „Hlásné troubě“ najdeš. To mají lidé kupovat? Za to mají utratit svých těžce vydělaných dvacet haléřů? Jsem zničen, jsem zničen, milý hochu. Celý náklad mi zůstane na krku!

- Jen se nestarejte, pane šéf, odpovídal sebevědomě čilý, ale prolhaný prodavač novin Bohoušek. - Lidé to budou kupovat, ať v tom jsou zajímavé zprávy, nebo ne. Však já už si něco vymyslím, jen se spolehněte.

Rozběhl se vřdycky s balíkem „Hlásné trouby“ v podpaždí, a divoce mávaje čerstvým číslem, volal z plna hrdla:

- Zvláštní vydání! Zvláštní vydání! Obrovské zemětřesení v Kladně!! Zvláštní vydání! Zvláštní vydání! Válka v Anglii!!! Zvláštní vydání! Senzační vítězství Sparty v Afganistanu!!!! Zvláštní vydání! Zvláštní vydání!

A lidé, od přírody zvědaví - a takových je většina - dávali se zpravidla lákat tímto voláním, vytahovali těžce vydělané dvacetihaléřky z kapes a kupovali „Hlásnou troubu“, zatímco Bohoušek pelášil dál a křičel z plných plic:

- Zvláštní vydání! Obrovské zemětřesení!

Zvědaví kupci zatím zklamaně prohlíželi „Hlásnou troubu“ a divili se, že se v ní nemluví o válce v Anglii, ani o senzačním vítězství Sparty v Afganistanu, nýbrž jen o špatné sklizni brambor a o národním svátku v Columbií. I zlobili se, zle se mračili, kroutili hlavami a mluvili takto:

- Zatrápený prolhaný prodavač novin Bohoušek. S tím klukem to jednou špatně skončí!

Inu lidé - zvláště ti zvědaví a těch je většina - jsou škarohlídové, a nadto nemají rádi, když někdo využije jejich zvědavosti a vyláká z nich dvacet haléřů. Ale ať mluvili jakkoli a kroutili hlavami sebevíc, s Bohouškem to nevypadalo zle. Prodal jeden balík nezáživné „Hlásné trouby“ a už spěchal pro druhý; prodal i ten a už spěchal pro třetí, až vyprodal všechny.

Chudý, ale poctivý novinář Břeněk se divil a říkal se zalíbením:

- Safraportský, čilý, prolhaný prodavač novin Bohoušek! Ten kluk to jednou přivede daleko!

Vidíte, jak se názory všech lidí různí!

A tak kvetl Břeněkův novinářský podnik, třebaže jeho „Hlásná trouba“, kterou sám psal, řídil a sázel, přinášela jen zprávy všední, nudné, nezajímavé, nezáživné, otřelé a otřepané, neřku-li otravné.

Až jednou, když Bohoušek si přišel pro obvyklý balík novin, přivítal jej Bohoušek se zářící tváří:

- Tentokrát nemusíš lhát, Bohoušku! Dnes si nemusíš senzační zprávy vymýšlet, protože se mi podařilo skutečnou, pravdivou, opravdu senzační zprávu doopravdy sehnat. Je to ze všech senzačních zpráv nejsenzačnější zpráva o mořském hadu, který se objevil v Rudém moři a jež viděl jakýsi kapitán OcHarvey na vlastní oči! Břeněk zářil, i zazářil také Bohoušek.

- Jsem opravdu rád, pane šéf, že tentokrát nemusím lhát. Věřte mi, že jsem lhal jen proto, protože to jinak nešlo a protože bych nebyl nic prodal.

Vidíme tedy, že v prolhaném prodavači novin Bohouškovi bylo přece jen dobré jádro.

Uchopil jako obvykle balík „Hlásné trouby“, vyřítíl se do ulic, mával čerstvým číslem a volal z plna hrdla:

- Zvláštní vydání! Mořský had v Rudém moři! Zvláštní vydání! Mořský had v Rudém moři! Zvláštní vydání!

Ale běda! Lidé od přírody zvědaví - a těch je většina - měli toho dne zrovna dost jeho prolhanosti a přemohli svou touhu dozvědět se něco bližšího o mořském hadu v Rudém moři, neboť si řekli:

- Jen si křič, křič o mořském hadu, já si „Hlásnou troubu“ nekoupím, protože bych v ní beztak zase nenašel nic jiného než hloupou, nezajímavou, všední zprávu o dnešním a o zítřejším počasí a o špatné sklizni brambor.

Prolhaný Bohoušek běhal, volal, křičel, mával čerstvým číslem - nic platno. Neprodal ani kousek. I vrátil se večer smuten a unaven k Břeňkovi a položil mu netknutý balík k nohám.

- Nic jsem neprodal, nic, pane šéf, pravil zahanbeně, se slzami v hlase. - Nemohu za to, volal jsem, křičel jsem, čerstvým číslem mával - nic platno. Lidé neprojevovali nejmenšího zájmu o první zajímavou, opravdu senzační zprávu, kterou „Hlásná trouba“ přinesla.

Chudý novinář Břeněk si zoufale rval zbytky svých poctivých šedin a mluvil k zahanbenému Bohouškovi takto:

- Ó, ty hloupý, prolhaný kluku! Tvoje neschopnost mě přivedla na mizinu, protože celý dnešní náklad „Hlásné trouby“ mi zůstal na krku, náklad obsahující mou první senzační, opravdu zajímavou zprávu. Jdi už, jdi, a nechod mi do smrti na oči!

Vidíme, že novinář Břeněk byl sice chudý a poctivý, ale značně nedůtklivý, nespravedlivý a snadno zapomínal na prokázané dobro. Čili mnozí lidé - a takových je většina - mají sice dobré vlastnosti, ale tyto dobré vlastnosti jsou zastíněny vlastnostmi špatnými, ba dokonce bídými.

Bohoušek vyšel smutně na ulici, aby už do smrti nešel na oči chudému, ale poctivému (o jeho špatných vlastnostech nemluví) novináři Břeňkovi. Slzy mu tentokrát nezůstaly v hrdle, nýbrž vytryskly a tekly v bohatých krupěch po tváři.

A závistiví, škodolibí lidé - a takových je většina - se za ním ohlíželi, kývali hlavami a říkali:

- Však já už dávno povídal, že s tím zatrápeným, prolhaným Bohouškem to jednou špatně dopadne.

Bohoušek šel a šel, nevěda kam, a slzy mu nepřestávaly téci po tvářích. Bolela ho nevděčnost novináře Břeňka, jemuž prodal už tolik balíků „Hlásné trouby“, obsahujících tolik nudných, všedních a nezáživných, neřku-li otravných zpráv, a jenž ho nemilosrdně vyhnal, protože mu neprodal jeden jediný balík „Hlásné trouby“ obsahující jednou jedinou senzační, opravdu zajímavou zprávu.

Zastavil se až daleko za městem na silnici, vroubené řadou telegrafních tyčí, a ulehl v příkopě, neboť neměl, kam by hlavu složil. A jak tak ležel a ležel a díval se a díval, spatřil starou, smutnou, zamyšlenou vlašťovku, sedící na drátě, napjatém mezi zmíněnými telegrafními tyčemi, a ta vlašťovka na něho upřela svá kulatá, milá, černá očka a promluvila zádušným hláskem:

- Nazdar, prolhaný Bohoušku! Bohoušek se podívil a tázal se:

- Kdo jsi, ptáčku, že mluvíš jako člověk?

- Já nejsem pták, já jsem zakletá duše prolhaného novináře Munclíka.

- A kdo zaklel tvou duši?

- Zaklel mě Bůh, jemuž se protivilo mé věčné lhaní, odvětila vlašťovka. - Slyšela jsem, že se mu protivi také tvé lhaní, Bohoušku, a že tvou duši po smrti také zakleje, nepolepíš-li se.

- A proč tě zaklel právě ve vlašťovku? ptal se Bohoušek.

- Zaklel mě ve vlašťovku a posadil mě na drát, protože to je ten nejhorší trest, jaký si mohl vymyslet pro mou novinářskou duši, odpověděl Munclík. - Já mám neobyčejně jemné nožičky a jimi cítím všechny pravé a nevytáhnuté zprávy, které tím drátem probíhají, a hrozně trpím, protože o nich nemohu psát. A to ti ani nemusím povídat, že mě Bůh posadil právě na ten drát, kterým probíhají ty nejsenzačnější a nejzajímavější zprávy.

- Jak dlouho musíš tak sedět, nešťastný, prolhaný novináři Munclíku? tázal se soucivně Bohoušek (teď vidíte jasně, že v tom prolhanci bylo opravdu velmi dobré jádro).

- Musím tu sedět tak dlouho, odpověděla vlašťovka, až se mně, novináři, kdysi bohatému, ale prolhanému, podaří pomoci nějakému novináři chudému, ale poctivému. Ale jak mu mám pomoci a vytáhnout ho z bryndy, když tu musím věčně sedět a nemohu se hnout? Je to těžká kletba, hochu, těžká kletba, těžký, ale spravedlivý trest a nevidím konce!

PŘÍLOHA DENÍKU DĚTSKÉ SCÉNY 2010

TEXTOVÉ PŘEDLOHY K SOBOTNÍM PŘEDSTAVENÍM

- A vy rozumíte těm zprávám, které vám probíhají pod nožičkami? ptal se se zájmem Bohoušek, jenž si při zmínce o chudém, ale poctivém novináři vzpomněl na svého nedůtklivého, nespravedlivého šéfa Břeňka.

- Nerozumím všem, odpověděla vlaštovka. - Takové všelijaké nudné, všední, nezajímavé, otlelé a otrepané zprávy proběhnou mi pod nohama a ani jich necítím. Když je však zpráva aspoň trochu zajímavá, začne mi v nožičkách svrbět, písmenka lezou prsíčky až do mozečku a já rozumím - ó, rozumím! A když je zpráva senzační, víš opravdu senzační, výbušná, ohromující, pak - ó, jaká trýzeň! Nožičky pálí - slova se derou prsíčky vzhůru - buší do mozku - rozumím, rozumím, rozumím, šlím touhou chopit se pera a psát - psát - roztáhnout to, rozmazat, výsperkovat, přilhat něco, aby to bylo ještě senzačnější, zajímavější - ale nesmím - musím sedět na drátě - písmeno po písmenu řeže do mozečku jako tisíc žhavých perlíků - cizí novináři píší, roztahují, rozmazávají, přilhávají - a já sedím - sedím - sedím - na drátě.

- Chudáku, prohaný novináři Munclíku! politoval Bohoušek.

- Teď zrovna - poslyš - v mých nožičkách začíná svrbět - blíží se nějaká senzační zpráva, promluvila vzrušeně vlaštovka. - Už je tu, drát bzučí - už je tu - óóó, jaký pal! Óóóó! Jaká bolest! V New - Yorku - v New - Yorku - v Marathonu vybojován před naplněným hledištěm match Babák (ČSR) - s mistrem světa všech vah Kidem Freddyem (USA) - zápas měl pět kol po pěti - ó, jaká trýzeň - po pěti minutách - v prvním vítězil Freddy, který dovedl uplatnit svůj zdrcující - zdrcující přímý úder - ve druhém Babák udržel již rovnocenný boj - ve třetím sblížil Babák distanc a ohrožoval soupeře těžkými hooky - Freddy ztrácel dech i přehled - tvrdý boj pokračoval i ve čtvrtém a pátém, posledním náběhu oba soupeři šli na sebe v tvrdém fightu a neslevili ničeho v tempu - když tu Babák - nečekaným, ale přesným úderem poslal Freddyho k zemi - a za - za obrovských ovací prohlášen vítězem - óóóó, moje nešťastné nožičky, prsíčka a mozeček!

Prohaný prodáváč novin Bohoušek sledoval s otevřenými ústy hlášení trýzněné vlaštovky, neztrácel ani slabiky a najednou, kde se vzal, tu se vzal, obrovský klikatý blesk se zasekl do jedné z tyčí a s ohlušujícím rachotem ji roztrástil na miliony drobounkých třísek. Bohoušek vyskočil na obě nohy, k smrti poděšen, a s hrůzou zíral na obraz zkázy: tyč zmizela jakoby pilkou odříznuta, vedení bylo přetřháno a na zemi, běda, leželo mrtvé tělo nešťastné vlaštovičky. Jat lítostí, Bohoušek se sehnul a sebral ji, chladnoucí a tuhnoucí, do ruky, když tu proběhla jeho mozkiem úžasná myšlenka: vedení je zničeno - čili senzační zpráva o Babákově vítězství byla zničena dříve, než doběhla po drátě k zvědavým uším novinářů - vlaštovka je mrtva, tedy hříšná duše prohaného novináře Munclíka je vykoupena. A kdyže měla být vykoupena? Až pomůže nějakému chudému, ale poctivému - Bohoušek ani nedomyslel a už pelášil, pelášil k městu. Běžel jako čertem štván, utíkal, jako splašený kůň, řít se jako vystřelená bomba, ubíhal, až doběhl vyčerpan a udýchaný k nešťastnému Břeňkovi, jenž právě stál na židli se smyčkou kolem krku a chtěl skončit svůj trudný život.

- Pane šéfe! Pane šéfe! volal Bohoušek, lapaje po vzduchu. - Pane šéfe, nechtě té oprátky, mám pro vás zprávy - zprávičku, senzaci, senzacičku, událost, povídám vám, světovou, úžasnou, opojnou, nečekanou, vzrušující, báječnou, šilenou, ohromující zvěst - a k tomu všemu ostatní noviny nic nevědí - zkrátka - Babák porazil Kida Freddyho v pěti kolech knock-out! Porazil! Porazil!

- Nevěřím, odpověděl dutě chudý, ale poctivý novinář Břeňka - nevěřím tvé zprávě! řekl jsem ti, abys mi nechodil na oči! Kliď se a nech mě v klidu zemřít. Já musím zemřít, protože jsem smuten a jsem smuten proto, že mi zůstal na krku celý náklad dnešního čísla. - Bohoušek klesl na kolena.

- Po celý život jsem lhal, pane šéfe, ale tentokrát mluvím pravdu! vzlykal. - Ať je má duše na věky zatracena, ať se do smrti smaží v pekle nebo sedí na drátě, neporazil-li Babák Freddyho! Zkuste to, probůh, vysázejte a vytiskněte tu zprávu. A když se ukáže, že to není pravda, budete mít pořád ještě dost času na oprátku, pane šéfe! Pane šéfe!

- To je vlastně docela rozumné, přemítal chudý, ale poctivý novinář Břeňka a vytáhl hlavu z oprátky. - Zkusím to, ale když uvidím, že jsi mne přelhal, oběsím nejen sebe, nýbrž i tebe, prohaný Bohoušku!

Udýchaný Bohoušek, jenž dosud nenabral dechu, nadiktoval Břeňkovi přímo do stroje senzační zprávu o Babákově vítězství tak, jak ji slyšel od vlaštovky, a Bře-

něk ji vysázel, přičemž ji ovšem příslušně rozmazal, roztáhl, výsperkoval a něco i přilhal - neboť ani on nebyl docela poctivý a pravdomluvný, jak se zdálo na první pohled. A když bylo zvláštní vydání „Hlásné trouby“ vytisknuto, vyřít se Bohoušek do ulic s těžkým balíkem v podpaží a volal, mávaje čerstvým číslem:

- Zvláštní vydání! Zvláštní vydání! Senzační vítězství Babáka nad Kidem Freddyem! Zvláštní vydání! Senzační vítězství Babáka nad Kidem Freddyem! Zvláštní vydání!

A vida, zvědaví lidé, kteří již počínali litovat, že se den předtím tak nemilosrdně zachovali k Bohouškovi - teď již ne prohanému - a od něho nekoupili „Hlásnou troubu“, třebaže později zjistili, že mořský had spatřen byl a že Bohoušek výjimečně nelhal, kroutili hlavami a přemítali takto:

- Snad ten prohaný Bohoušek přece jen není tak prohaný, jak se zdá na první pohled. Snad to jeho volání o Babákově vítězství není tak docela vymyšleno! Snad se v té jeho „Hlásné troubě“ přece jen dočteme o nějakých podrobnostech zápasu. I vytahovali své těžce vydělané dvacetihálře a kupovali - kupovali - kupovali -

A zatímco si ostatní novináři zoufale rvali vlasy, že jim unikla senzační zpráva o senzačním vítězství Babákově, tiskl novinář Břeňka jedno vydání „Hlásné trouby“ po druhém a čilý Bohoušek pelášil po městě a volal:

- Zvláštní vydání! Zase nové zvláštní vydání! Nejnovější zvláštní vydání! Senzační vítězství Babáka nad Kidem Freddyem! Zvláštní vydání!

A zvědaví lidé - a těch je většina - kupovali - kupovali - kupovali - pořád kupovali. Kvečeru téhož dne už nebyl poctivý, byt' ne docela poctivý novinář Břeňka tak chudý, jako byl na počátku této povídky, nýbrž docela slušně zámožný, neboť vydělal mnoho peněz na zvláštních, zase nových a nejnovějších vydáních o Babákově vítězství. A teď mi vysvětlete toto: řekli jsme o něm několikrát, že byl poctivý a ukázalo se, že nebyl tak docela poctivý a ukázalo se. Řekli jsme také několikrát o Bohouškovi, že byl prohaný, a ukázalo se, že nebyl tak docela prohaný. Řekli jsme o lidech, že byli zvědaví a ukázalo se, že nebyli tak docela zvědaví, neboť přemohli svou touhu zvědět podrobnosti o mořském hadu. O tom Břeňkovi jsme také řekli, že byl nevděčný a za chvíli se ukáže, že nebyl tak docela nevděčný. A pak se vyznejte v lidské povaze! Jediné poučení, které nám z toho plyne, je, že když někdo provede něco špatného nebo dokonce zlého, nemáme nad ním hned lámat hůl a pronášet o něm ukvapený soud! Možná že jeho povaha není tak špatná nebo dokonce zlá, jak špatný nebo dokonce zlý byl jeho čin. A udělá-li někdo něco dobrého, sečkejme s chválou! Možná že jeho povaha není tak dobrá, jak dobrý byl jeho čin!

Ale teď musím zakončit příběh o prohaném, ale ne docela prohaném Bohouškovi. Když prodal poslední číslo nejnovějšího a nejzvláštnějšího ze všech zvláštních vydání, vrátil se k Břeňkovi a Břeňka - ne tak nevděčný, jak se na první pohled zdálo - ho očekával s otevřenou náručí:

- Milý, zlatý, pravdomluvný Bohoušku, pravil zjehle. Zachránils můj život a můj podnik tou pravou, nevytlanou, opravdu senzační zprávou o Babákově vítězství. Pojď, ať tě přitisknu na své srdce a buď mým společníkem! Teď už nebudeš běhat po ulicích a prodávat „Hlásnou troubu“ - teď budeme sedět společně u redakčního stolu!

- To je dobrý nápad, pane šéfe, pravil prohaný - vlastně teď už ne prohaný, nýbrž pravdomluvný prodáváč novin - vlastně teď už ne prodáváč novin, nýbrž redaktor Bohoušek. - A teď, když jste mým společníkem, povídám vám, co jsem se vám neodvážil říci, dokud jste byl mým šéfem. Ta vaše „Hlásná trouba“ přinášela proto jen samé nezajímavé, všední, otrepané a otlelé, neřku-li otravné zprávy, protože jste byl nehybný a nesnažil jste se nic lepšího získat. Já jsem mladý a čilý a to budete koukat, jaké senzační, zajímavé a ohromující zprávy bude „Hlásná trouba“ přinášet!

Redaktor Bohoušek - vlastně teď už ne Bohoušek, nýbrž Bohouš - mluvil i tento-krát pravdu a „Hlásná trouba“, díky jeho čilosti, přinášela už jen samé senzační, zajímavé zprávy a došla ohromné obliby u všech lidí.

A když Bohouš, krásně ustrojený, vycházel z redakce, díval se za ním jeho společník Břeňka z okna a dívali se za ním i ti zvědaví lidé, kteří dříve jen neradi vytahovali těžce vydělané dvacetihálře z kapes, divili se a říkali se zalíbením:

- Safraportský, čilý, teď už ne prohaný redaktor Bohouš! Já to vždycky říkal, že to jednou přivede daleko.

Vidíme tedy, že lidé, i když se je jejich názory rozcházejí a jejich předpoklady se různí, nakonec se přece shodnou, když stojí před hotovou věcí.

PŘÍLOHA DENÍKU DĚTSKÉ SCÉNY 2010

TEXTOVÉ PŘEDLOHY K SOBOTNÍM PŘEDSTAVENÍM

ALAN MARSHALL: UŽ ZASE SKÁČU PŘES KALUŽE

Mladá fronta, edice Třináct. Praha 1976

UDIVILO MNE, S JAKÝM OHROMENÍM SE NA MNE dívaly sestřičky, když mne našly ležet v trávě. Nechápal jsem, nač hned volají vrchní sestru, proč ten shluk nad mou postelí, ani tu směs strachu a zlosti, kterou jsem vycítil z jejich otázek.

Znovu a znovu jsem jim opakoval: „Převrhl jsem se, protože jsem si chtěl podat bonbóny,“ a když ze mne vrchní sestra páčila odpověď: „Ale proč? Proč jsi nezavolal některou ošetřovatelku?“ odpověděl jsem: „Chtěl jsem si je podat sám.“

„Já tě nechápu,“ řekla vrchní sestra dotčeně. Až jsem se divil, že to nechápe.

Tatínek by mi jistě porozuměl. Když jsem se mu svěřil, zeptal se mne: „Tos nemohl nějak z vozíku slézt a nepřevrátit ho?“

„Ne,“ odpověděl jsem mu. „Víš, já se nemohl opřít nohama.“

„Ach tak,“ řekl a potom dodal: „Ale aspoň ses k nim dostal. Já bych taky ošetřovatelku nevolal. Určitě by ti je podala, ale to už by nebylo ono.“

„Ne, to už by nebylo ono,“ řekl jsem a v té chvíli jsem měl tatínka ještě radši než kdy jindy.

„Ale ne aby sis příště ublížil,“ varoval mne. „Dávej na sebe pozor. Už se nikdy nepřevrací kvůli cukroví. Nestojí za to. Převrací se jen kvůli důležitější věci — jako je oheň nebo něco takového. Byl bych ti nějaké cukroví přinesl, ale jsem na tom tenhle týden bledě.“

„Já už tenhle týden stejně nemám na cukroví chuť,“ řekl jsem mu, abych ho utěšil. Po téhle události jsem si ještě několik týdnů nemohl vyjet s vozíkem ani na verandu, aby mě někdo nehlídal jak ostříž. Jednou za mnou přišel doktor a v rukou nesl dvě berle.

„Tady máš přední nohy,“ řekl mi. „Myslíš, že se na nich naučíš chodit? Pojď, zkusíme to.“

„Ty jsou doopravdy a vážně moje?“ zeptal jsem se ho.

„Ano,“ odpověděl mi, „doopravdy a vážně...“ Seděl jsem tehdy na vozíku v zahradě a doktor mne zavezl na trávu pod dubky. „Tohle je pěkné místočko. Zkusíme to tu.“

Vrchní sestra a některé ošetřovatelky se vyšly podívat na mou první procházku o berlích a seskupily se kolem nás. Doktor mne vzal pod paži, vyzvedl mne z vozíku a držel mne proti sobě. Předtím ještě podal berle vrchní sestře a ta mi je vsunula pod paže. Doktor mne pak postavil, až jsem spočíval celou svou vahou na opěradlech berlí.

„Půjde ti to?“ zeptal se mě.

„Ne,“ řekl jsem. Najednou jsem ztratil jistotu. „Ještě ne. Ale za chvíli už to bude dobré.“

„Nic si z toho nedělej, když ti to hned napoprvé nepůjde,“ poučoval mne doktor. „Chodit ještě raději nezkoušej. Stačí, když budeš stát. Já tě držím. Nemůžeš upadnout.“

Má pravá noha, které jsem říkal „špatná noha“, byla úplně ochromená a bezmocně mi visela od boku, věc z kůže a kostí, zjizvená a znetvořená. Levé noze jsem říkal „dobrá noha“. Ta byla ochromena jen částečně a mohl jsem se na ni postavit. Celé týdny jsem ji už zkoušel, když jsem sedával na kraji postele.

Jak se mi zkrivila páteř, ohýbal jsem se znatelně doleva, ale na berlích se mi záda alespoň na chvíli napřímila a vstoje jsem vypadal větší než vsedě. Břišní svaly jsem měl částečně ochrnuté, ale hrud' a paže zůstaly nedotčeny. V příštích letech jsem si odvykl přikládat svým nohám jakoukoli důležitost. Dovedly mě rozzlobit, ale někdy se mi zdálo, že žiji jakýmsi vlastním smutným životem, s nímž nemám nic společného, a bylo mi jich líto. Mou pýchou byly paže a hrud' a ty se mi časem vyvinuly nepoměrně k ostatnímu tělu.

Chvilku jsem nejistě stál a díval se kupředu, kde na pár kroků ode mne bylo vidět v trávě vyšlapané místočko. Dostanu se tam, říkal jsem si a vyčkával, protože jsem přesně nevěděl, které svaly povolát na pomoc. Cítil jsem, jak mě berle tlačí pod paži, a uvědomoval jsem si, že chci-li ujit aspoň kousek, musím je posunovat vpřed a přenést alespoň na chvilku váhu svého těla na „dobrou nohu“. Doktor mne pustil, ale držel mi ruce těsně u těla, aby mne zachytil, kdybych padal. Pozvedl jsem berle a těžce jsem jimi hodil kupředu, až se mi ramena vymrštila náhlým úderem, jak jsem celou svou vahou opět dopadl na jejich opěradla. Vymrštil jsem nohy kupředu a pravá noha se mi táhla po zemi jak zlomené křídlo. Zastavil jsem se, hluboce jsem dýchal a díval se na kousek holé půdy před sebou.

„Výborně!“ zvolal doktor, když jsem udělal první krok. „A teď ještě jednou.“

Opakoval jsem znovu všechny pohyby a pak ještě třikrát, až jsem se celý rozbolavěný zastavil na kousku holé půdy. Ale byl jsem šťastný. Ušel jsem sám několik kroků!

„Pro dnešek to stačí,“ řekl doktor. „Sedni si zase na vozík. Zítra to můžeš zkusit znovu.“ Za několik týdnů jsem už obešel zahradu, a třebaže jsem několikrát upadl, nabyl jsem sebedůvěry. Začal jsem se dokonce cvičit ve skocích z verandy a sledoval jsem, jak daleko doskočím od čáry vyznačené na cestičce.

Když mi řekli, že mne pustí domů a zítra že si pro mne přijede maminka, nebyl jsem zdaleka tak nadšen, jak jsem si vždycky představoval. Nemocnice se mi postupně stala středem, k němuž se pojily mé myšlenky i činy. Můj život dostal určitý řád a nejasně jsem tušil, že až vyjdu z nemocnice, ztratím i jistotu, kterou jsem tu nabyl. Trochu jsem se bál odtud odejít, a přece jsem si tolik přál poznat, kam vede silnice, která se táhne kolem nemocnice, a co se děje tam dole za kopcem, kde odfukují přesunované vlaky, narážejí na sebe vagóny a přijíždějí a odjíždějí bryčky plné lidí se zavazadly. A chtěl jsem zase vidět tatínka, jak krotí koně. Než maminka přišla, byl jsem už oblečen, seděl jsem na kraji postele a díval se na prázdný vozík, na kterém už nikdy nebudu jezdit. Tatínek na takový vozík neměl, ale udělal mi ze starého dětského kočárku dlouhé vozítko na třech kolech a s tím si pro mne maminka přijela. Měla mě zavést dolů do ulice k hospodě, protože tatínek si zatím zašel dát okovat koně a nechal si bryčku na dvoře. Když mne sestřička Conradová políbila na rozloučenou, div jsem se nerozplakal, ale zadržel jsem slzy a dal jsem jí všechna svá zbylá vajíčka, několik čísel Válečného pokřiku a papouščí peříčka, která mi přivezl tatínek. Nic jiného jsem pro ni neměl, ale ona mne ujišťovala, že to úplně stačí. Vrchní sestra mě pohlédla po hlavě a řekla mamince, jaký jsem statečný chlapec a že je to pro mne na jednu stranu vlastně štěstí, že jsem se stal mrzákem jako děčko, aspoň si snadno zvyknu na život o berlích.

„Děti jsou tak přizpůsobivé,“ ujišťovala maminku. Maminka se na mne tiše dívala a zdálo se, že poslouchá vrchní sestru s jakýmsi hlubokým zármutkem. Ani jí neodpověděla a mně to tehdy od ní nepřipadalo moc hezké.

Sestry na mne zamávaly a Táta mi stiskl ruku a řekl, že už ho nikdy neuvidím. Má prý smrt na jazyku.

Maminka mne zabalila do přikrývky a já ležel na kočárku a tiskl k sobě malého hliněného lvíčka, kterého jsem dostal od sestřičky Conradové. Pak mne maminka vyvezla na ulici a tlačila mne po cestičce a nahoru přes kopec. Za kopcem však nebylo nic úchvatného, jak jsem si představoval. Domy tam byly docela stejné jako všude jinde a místo nádraží jen dřevěná bouda.

Maminka přehoupla kočárek přes kamenný okraj chodníku, převezla mne přes strouhu a už mne tlačila na druhé straně nahoru, když tu jí jedno kolo sklouzlo z okraje dláždění, kočár se převrátil a já spadl do strouhy.

Ani jsem si nevšiml, jak se snaží nazvednout kočár, který ležel z poloviny na mně, a jak se mne úzkostlivě ptá, jestli se mi něco nestalo. Byl jsem

PŘÍLOHA DENÍKU DĚTSKÉ SCÉNY 2010

TEXTOVÉ PŘEDLOHY K SOBOTNÍM PŘEDSTAVENÍM

dočista zabrán do hledání hliněného lvíčka a opravdu jsem ho našel; ležel pod pokrývkou, a jak jsem se obával, měl uraženou hlavu. Jakýsi muž zaslechl maminčino volání a přiběhl k nám.

„Pomohl byste mi vyzvednout chlapce na kočárek?“ ptala se ho maminka.

„Copak se mu stalo?“ vykřikl muž, uchopil kočárek a prudkým trhnutím ho postavil. „Copak se stalo tomu chlapci?“

„Převrhla jsem ho. Dejte pozor, ať mu něco neuděláte. Je chromý.“

Maminčina poslední slova mi náhle úděsně připomněla, jakou úlohu hraji v tomhle zbytečném rozruchu. Slovo „chromý“ jsem v duchu spojoval s kulhavými koňmi a znamenalo pro mne něco naprosto nepotřebného.

Nazvedl jsem se ve strouze na lokti a užasle jsem se na maminku zadíval.

„Chromý, maminko?“ vyrazil jsem ze sebe. „Proč jsi mu řekla, že jsem chromý?“

ZÁPASY SE VŽDYCKY POŘÁDALY PO VYUČOVÁNÍ.

Za dnů, kdy se takový zápas chystal, zmocňovalo se všech dětí vzrušení a napětí, děvčata vyhrožovala, „že to řeknou“, a známé školní žalobnice musely vyslechnout tolik nadávek, že pohodily uražené copy a odešly se zdviženými nosy, sledovány nevraživými pohledy kluků, kteří opovrhovali každým donášením.

Bylo však třeba velké odvahy, aby něco takového žalovaly, když skoro celá třída byla pro zápasy nadšená, a tak známé zrádkyně udělaly jen několik nejistých kroků ke školním dveřím a tam se nerozhodně zastavily a utrousily pár utrhačných poznámek na rošťáky kluky, kteří se po nich zamračeně dívali.

Spolužačky se s námi na zápasy dívat nechodily, protože takové rvačky se pokládaly za moc drsnou podívanou pro jejich něžné duše, ale pozorovaly je z dálky, a jak mi jednou prozradila Madla Mulliganová, klely, až se jim od pusy prášilo. Madla na žádném zápasu nechyběla. Tentokrát šla se skupinkou, která mne doprovázela, až k Jacksonovic ohradě a využila příležitosti, aby mne ubezpečila o své oddanosti. „Jestli ti nařeže, namlátím jeho sestře,“ zašeptala mi rychle. Žádnými slovy nemohla lépe vyjádřit svou věrnost. „Však já ho zmlátím, až bude modrý,“ ujišťoval jsem ji pln sebedůvěry.

Neměl jsem nejmenší pochybnosti o tom, jak zápas dopadne. Když mí přívrženci všecko chystali, byl jsem spíš zaujatým pozorovatelem než hlavním hrdinou. Kdo komu straní, bylo zcela jasné. Každý musel říct, při kom je, a škola se rozdělila asi na dvě skoro stejné skupiny.

Steva McIntyrů se ze začátku nechtěl za žádnou cenu bít klacky, ale všichni kluci přijali můj návrh s takovým nadšením, že nemohl dost dobře odmítnout, zvlášť když jsem mu řekl, že je baba, třikrát jsem mu vyklepal na rameno „znamení zbabělce“ a pokřikoval jsem na něj: „Piki, piki na hlavu, uvidíš, že vyhraju!“ A tak jsme se tedy shodli na těch klackách a Freda Hawků mi hned jeden uřízl, opravdu báječný. Znalecky mi oznámil, že si na něj vybral akácií, která zaručeně nebyla prožraná kůrovcem. Klacek byl skoro tři stopy dlouhý a na konci pěkně široký.

„Drž ho za tenčí konec,“ nařizoval mi Freda. „A rozmachuj se s ním, jako kdybys chtěl praštit krávu. Nejdřív mu vraž jednu za ucho a pak ho přetáhni přes nos.“

Poslouchal jsem Freda s bezmeznou úctou. Byl jsem přesvědčen, že není na světě nic, co by Freda nevěděl.

„Za ucho by to nebylo špatné,“ souhlasil jsem. Zvědové přenášeli zprávy z jednoho tábora do druhého a proslechlo se, že Steva chce mlátit rovnou dolů, „jak když se štípe dříví“.

„Odbyde se to všechno na dvě rány,“ vychloubal se. „Já praštím do něj a on sebou praští o zem.“

„To tak!“ přijal Freda opovržlivě tuto zprávu od spolehlivého informátora.

„A co myslí, že bude dělat Alan, když do něj takhle potluče?“

Moji sekundanti Freda a Jožka Carmichael přeměřili oba klacky, aby nikdo nebyl ve výhodě. Všichni jsme se shromáždili u velkého pařezu v Jacksonovic ohradě a Stevovi přívrženci obklopili svého kamaráda v těsně sevívené skupince. Madla prohlásila, že Steva vypadá, jako by nejradši vzal do zaječích, ale Freda s ní nesouhlasil.

„Ten se pere nejlip, když začne ječet,“ prozrazoval mi. „A ještě neječí.“

Než jsme se usadili proti sobě, svlékl si Steva kabát, vyhrnul si rukávy od košile a plivl si do dlaní. Na všechny to udělalo hluboký dojem, jen Madla Mulliganová vypískla, že se Steva McIntyrů vytahuje.

Já jsem si kabát nesundal, protože jsem měl košili samou díru a nechtěl jsem, aby to Madla Mulliganová viděla. Abych však ukázal, že vím, co se patří, plivl jsem si do dlaní, skrčil jsem nohy pod sebe jako domorodec a švihl jsem klackem, až to zasvištělo, jako když pan řídící Tucker šlehá rákoskou. Steva si konečně dost naplival do dlaní a posadil se proti mně, ale pro jistotu si sedl tak daleko, že jsem na něj klackem nedosáhl a kluci ho museli popostrčit blíž. Natáhl jsem klacek, abych viděl, jestli mu dosáhne na hlavu, a protože to šlo docela snadno, prohlásil jsem, že jsem připraven. Steva řekl, že je taky připraven, a Freda nám udělil ještě poslední pokyny.

„Pamatujte si, že starý Tucker se o tomhle nesmí dovědět ani slovo,“ upozorňoval nás. Všichni svatosvatě slíbili, že starému Tuckerovi nic neřeknou, Freda zavolal: „Do toho!“ a Steva mne praštil klackem do hlavy. Klacek mi dopadl do vlasů, sedřel mi kůži a sjel mi po tváři a všechno se to zběhlo tak nečekaně, až jsem si teprve po další ráně do ramene uvědomil, že už jsme začali. A teď jsem kolem sebe začal mlátit v takovém vzteku, že bych byl, jak řekla Madla Mulliganová, zastavil i býka.

Steva přepadl na záda, aby mým ranám unikl, a já se vrhl dopředu, a jak se Steva snažil odkulit, bil jsem ho hlava nehlava. Začalo mu téct z nosu a tak zanaříkal, že jsem se nerozhodně zarazil, ale Freda Hawk na mne křikl: „Doraž ho!“ a já se do něj pustil znovu a před každou ranou jsem volal: „Už máš dost? Už máš dost?“, až jsem ho konečně zaslechl, jak mezi vzlyky křičí: „Ano, mám!“

Jožka Carmichael stál vedle mne s mými berlemi, Freda mi do nich pomáhal a já se třásl jak mladý kůň. Obličej mne pálil a tak bolel, že jsem se ho nemohl ani dotknout, a na hlavě mi vyrážela boule.

„Přebral jsem ho,“ říkal jsem. „Že jsem ho přebral?“

„Div jsi z něho duši nevyrazil,“ řekla mi Madla Mulliganová a pak se ke mně starostlivě naklonila a zeptala se: „Co špatná noha, nebolí?“

Když jsem přišel domů, čekal už tatínek s maminkou u vrat. Tatínek dělal, že na nich něco spravuje, a vyčkával, až ostatní děti přejdou dál po silnici. Pak ke mně rychle přistoupil a se špatně skrývanou nedočkavostí se mne zeptal: „Tak jak jsi dopadl?“

„Přebral jsem ho,“ řekl jsem a bylo mi nějak do pláče.

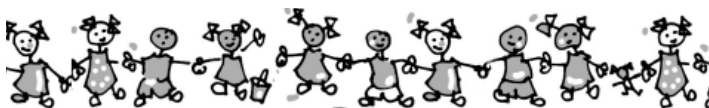
„To jsi pašák!“ zvolal tatínek a pak se mi starostlivě zadíval do obličeje.

„Ten tě ale zřídil. Vypadáš, jak kdybys vylezl z mlátičky. Jak ti je?“

„Výborně.“

Tatínek mi podal ruku. „Potřes mi pravici,“ vyzval mne. „Máš odvalu jak býk.“ Potřásl mi rukou a řekl: „A teď by ti chtěla podat ruku taky maminka.“ Ale maminka mne jenom vzala do náručí.

Druhého dne se mi řídící Tucker podíval do obličeje, vyvolal mne z lavice a nařezal mi, že jsem se pral. Stevovi McIntyrů nařezal taky, ale já si pořád vzpomínal, jak tatínek říkal, že mám odvalu jak býk, a ani jsem nemukl.

Děvčátko Momo a ukradený čas

V mnohém lákavá, vyzývavá a zároveň náročná předloha byla východiskem inscenace souboru DIPAČAPI (s vedoucími Danou Svobodovou a Karlem Tomasem). Tento soubor funguje jako zájmový kroužek na ZŠ a MŠ Nedašovská, Praha 5, a tvoří jej žáci ve věku 9 – 11 let. Starší sourozenci čtyř dětí ze souboru (a spolu s nimi samozřejmě další) jsou zároveň členy „staršího“ souboru bývalých žáků téže školy (VYPROMIPO) a týchž vedoucích. V jednom projektu tak spolupracovaly dvě věkově odlišné skupiny, přičemž představitelé „zlodějů času“ vstoupili do procesu tvorby později.

Tak trochu i navzdory myšlenkové a dějové vrstevnatosti románu se vedoucím spolu se souborem podařilo vytvořit srozumitelnou a stručnou jevištní strukturu, která sděluje základní dějovou linii příběhu obyvatel městečka, kteří podléhají zlodějům času až do chvíle, než je osamělé děvčátko Momo (které je schopno naslouchat druhým a věnovat jim svůj čas) s vydatnou pomocí vládkyně Domu času, Orioly, zachrání. Inscenace sděluje jasné téma, posílené (oproti představení v krajském kole) ještě úvodní situací, v níž sledujeme, že rodiče si (stejně jako pak v harmonizujícím závěru) hrají se svými dětmi a mají na ně čas. Problematický je fakt, že příběh i jeho ústřední myšlenka jsou sdělovány převážně pomocí slov, vyprávění a dialogů (např. když se děti seznamují s Momo nebo když dva „zloději času“ nechtěně Momo prozradí, čím se živí), méně už prostřednictvím dramatických situací s jednáním postav. Děti, společně odhodlané přesvědčit dospělé o nebezpečnosti zlodějů času, svůj plán s Momo „pouze“ domluví – ale před diváky už ho nerealizují! I samotné „kouzlo“ či umění Momo (tak trochu terapeutky, jejíž vyzařování je zvýrazněno idylickým hudebním motivem) spočívá v tom, že dává příležitost k mluvení ostatním, kteří si tak díky ní pojmenují svůj problém. O to víc pak divák divadelně uchvátí situace, které jsou vystavěné i s mizanscénou a v nichž probíhá živá, dynamická interakce postav – např. návštěva Momo v rychlém občerstvení plném automatizovaných strážníků nebo „souboj“ Momo s posledním zlodějem času (i když by si ho některý divák jistě mohl představit vyhraněnější, akčnější, nebezpečnější). Svou jednoduchostí a zkratkou je povedená také např. paralelní situace přemlouvání rodičů zloději času nebo princip, jakým jsou zloději času přemoženi. Kritický musí být všímavý divák k některým nejasnostem v určení prostoru/prostředí děje a k řešení scénografie inscenace (krajkové pokrývky židlí a paravan ve výsledku spíš matou a překážejí). V průběhu inscenace občas děti působí nepřirozeně či naaranžovaně (tanec květů času či umírání zlodějů času), což ale souvisí i s délkou inscenace a samozřejmě s hereckou zkušeností aktérů. I přes uvedenou stručnost a zdánlivou jednoduchost příběhu (ve vztahu k původní předloze) zůstávají nezodpovězeny některé otázky – kdo je Momo? Proč dospělí podlehnou zlodějům času? Co je to dětské depo a jak se z něj děti dostaly?

Inscenaci vnímám jako dobrý pokus převést rozsáhlou předlohu do divadelní podoby a také jako kus pedagogické práce (spojení a spolupráce různých věkových skupin) a přeji do další práce odvalu v dramaturgickém výběru.

Narozeniny Marie-Hedviky

Jak se může cítit kluk na holčičí oslavě narozenin? Jak to může na takové oslavě vypadat? Svůj pohled na takovou situaci, opřený o epizodu ze série Goscinyho příběhů o malém Mikulášovi, nabídl divákům Dětské scény soubor Truhlíci ze ZUŠ Vl. Ambrose z Prostějova (spolu s vedoucí Hanou Kotyzovou). Dvanáctiminutová miniatura, která u diváků vzbudila smích a nadšené reakce, provokovala u lektorského sboru především debatu o tématu celé hříčky (přičemž názory se rozcházel a proměňovaly). Propastný, až žalostný rozdíl světa chlapců a světa dívek v mladším školním věku, nebo plochý, zjednodušený pohled na holčičí hodnoty, zábavy a manýry? Osobně se přikláním k druhému výkladu, a zároveň (po druhém zhlédnutí inscenace) stále trochu pochybuji o tom, že tento výklad holčičího světa je a chce být nadsázkou. Pokud ano, zůstává v inscenaci nakročeno dobrým směrem, ale potřebný nadhled nad postavami a situací celému tvaru chyběl, i vzhledem k věku hráčích. (V literární předloze jej zprostředkovává postoj vypravěče a styl vyprávění, včetně pointy v rovině slovního humoru.) Ústředním dojmem z celé inscenace pro mne zůstává trapnost, plynoucí ze situace – trapné pocity Mikuláše na oslavě a někdy i chlapce hrajícího na jevišti (což se projevilo i v závěrečné děkovačce), podtržená staticností jeho projevu a deklamačním charakterem jeho přednesu. Otazníky v diskusi nad inscenací vzbuzovala i malá dovednostní vybavenost hráčích (nesrozumitelnost mluvy, pitvoření či pokusy o hereckou stylizaci), včetně vypadávání z rolí, a někdy nepřirozenost v nazkoušených rozhovorech a choreografiích. Situace na oslavě nabývá vrcholu v momentě, kdy jsou Mikuláš a představitelka Růženky nuceni k polibku, třináct typově naprosto identických a rádobykultivovaných návštěvnic oslavy si jako v bláznivé komedii trhá vlasy a šaty, a Mikuláš se konečně (!) odhodlává k útěku. Nejpresvědčivější je pro mne jeho představitel v závěrečném osvobozujícím gestu kovboje. Je to tedy komické, nebo smutné? Mikuláš je na konci šťastný, to je důležité. Výstavba skeče je jednoduchá, srozumitelná; ale co si o té oslavě

Děvčátko Momo a ukradený čas

VČERA JSME VIDĚLI ...

Narozeniny Marie Hedviky

a o holkách vlastně myslí Mikuláš? Pokud si soubor v této hříčce nekladl vyšší nároky než pobavit diváka (což se určitě, nejen na krajské přehlídce, podařilo), práce na další inscenaci pak může být novou, třeba tematicky propracovanější výzvou. Děkuji, Mikuláši, za statečnost!

O hadovce...a jiných houbách

Soubor sedmnácti dětí z 1. - 4. třídy ZŠ Na Stráni z Děčína připravil pod vedením Jany Štrbové houbovou specialitu bez újmy na zdraví či dokonce na životě houbiček (oproti původní pohádce F. Nepila zde houbaři žádné houby domů neodnesou). Soubor Divadýlko na Stráni navštěvují děti prvním rokem jako nepovinný předmět a očividně mají nejen v múzičnosti a muzikálnosti své paní učitelky velkou oporu. Jakýmsi prologem inscenace je výstup houbařky, která se poté stává klavíristkou a pak zase houbařkou, resp. houbařící maminkou. Na prázdné scéně, jen s využitím několik rekvizit a jednoduchého náznakového kostýmu, se ve svižném tempu odehraje příběh o nesmyslném odmítání a pak (trochu pod tíhou strachu o sebe sama a trochu ze zvědavosti) o přijetí jinakosti; o přijetí hadovky smrduté mezi houby. Děti na jevišti vystupují v přehledných situacích s jasně danými hereckými (či herními?) úkoly, takže působí přirozeně. Jsou vedeny autorskou hudbou a interpretací své vedoucí, sborové promluvy a repetice, zpěv a akce se střídají s komornějšími situacemi a sólovými písněmi postav, takže divák je neustále překvapován. Inscenace má spád a svěží temporytmus, song nešťastné hadovky a gesto jejího obětování se dává inscenaci až hrdinský rozměr, pořad ale vkusně a s humorem. Lektorský sbor ocenil např. funkčnost jednotlivých písní, které spolu s vzájemným jednáním postav na jevišti posunovaly děj a dotvářely atmosféru (i žánr – troufám si hovořit o muzikálu). Pochybnost lektorského sboru se týkala snad jen úvodního výstupu vedoucí souboru, který je ovšem z mého pohledu expozicí, přinášející užitečné informace (inscenace je adresována divákům od pěti let). Doufám, že tedy letos – nejen v Děčíně – porostou.

Eva Brhelová

ZÁZNAM O...

INSCENACÍCH PRVNÍHO BLOKU

Těsně před půl osmou ještě nikdo pořádně neočekával, že by za pár minut měl začít seminář o inscenacích 1. bloku. Po svižném příjezdu Jakuba Huláka na kole se však začaly dít věci... Sedačky se šoupaly, lidi se šoupali, porota se přišoupala, my jsme si sedli na vlastnoručně přinesené židle z šatny. Jakub nejprve zahájil seminář několika rozvitými větami, kterými upřesnil význam a poslání této části programu, a mohlo se začít...

Děvčátko Momo a ukradený čas (DIPAČÁPI, ZŠ a MŠ Nedašovská, Praha)

Třída C vyjádřila hned na začátku svůj obdiv k práci na tomto námětu, zvláště s dětmi tohoto věku. Třída S později doplnila, že se jí líbilo použití hudby, která doplňovala atmosféru představení. Dále vyzdvihla práci s imaginární rekvizitou, například Momo s jablkem v ruce, u které do poslední chvíle víme, že ho v ruce opravdu má, nakonec ho dokonce pokládá a pouští z ruky. Na semináři se chválila také práce s divadelní zkratkou. Nicméně by jí mohlo být víc. Poukázalo se také na rezervu ve výraznosti postav - soubor by se měl zaměřit více na konkrétní hraní, na jasné motivace postav, na to, aby děti přesně věděly, co mají hrát. Většinu času pak zabrala debata o sdělnosti tématu - k někomu se téma přeneslo, někdo by ho potřeboval posílit. Každopádně, soubore, drž se, snad se uvidíme i příště!

Narozeniny Marie-Hedviky (Truhlíci, ZUŠ VI. Ambrose, Prostějov)

Na začátku diskuze nad druhým zhlédnutým představením se třída A zmínila o jasných pozitivěch - téma, dobové nalezení, podobná atmosféra jako v knize (R. Gosciny: Mikulášovy patálie). Dále lektorský sbor pochválil zajímavou prezentaci dívčího světa. Jako zajímavé označil nonverbální vyjadřování hlavní postavy - Mikuláše. S verbální stránkou měli účastníci semináře už poněkud problém. Začala se rozebírat i možnost, že by bylo zajímavé, kdyby za celou dobu Mikuláš nepromluvil ani slovo. Mohlo by tak možná více vyniknout téma příběhu. Nicméně to nebyl jednohlasný názor, mnoho účastníků naopak požadovalo aktivnější přístup Mikuláše k probíhajícímu ději - mohl ho například minimálně hodnotit. Předloha má silný potenciál a skupina ve svém složení také. Ještě na tom zapracujte a jděte sdělením tématu

O hadovce... a jiných houbách (Divadýlko na Stráni, ZŠ na Stráni, Děčín VI)

Není třeba se dlouze rozepisovat. Hudba fungovala skvěle; hra v roli vedoucí Jany Štrbové byla přesná, funkční a ve správné míře; děti věděly, co přesně dělat, kam mohou jít, kdy můžou „blbnout“; dokonce i hyperaktivní kluk dostal do ruky rekvizitu, a tak se drbal jen jednou rukou. I houbaře musím zmínit, protože také přesně věděl, kdy, kde, jak a co má říct a kdy, kde, jak a co si může vymyslet a jen tak si „blbnout“. Jednoduše - přesná a přiměřená práce vedoucí s dětmi se vyplatila a my jsme viděli hravé představení plné nápadů.

Na závěr bych rád uvedl citát, který se stal na dnešním semináři takovým mottem, které provázelo vlastně všechny tři rozborů představení.

Jiří Pokorný: „Jó, respektuju... ale nesouhlasím.“

Jonáš

Dámy a pánové, rok s rokem se sešel, aby znovu v Trutnově propukla ta jedinečná a neopakovatelná nálada, která vždy provází Dětskou scénu. I letos po svých výkonech zasedli herci prvního bloku divadelních představení Na Nivách do toliko potřebného kruhu a zahlubali se fundovaně do tajů, zákoutí a problematiky inscenací. Letos se budeme snažit předestřít názory dětí co možná nejpřesněji.

Co říkali dětská diváci na představení **Děvčátko Momo a ukradený čas**

Byl to neobvyklý, tajemný příběh se zajímavou zápletkou, byl spíš pro starší. Byla to dobrá pohádka nebo co to bylo?

Vtipné scény (třeba jak kradli klobouky; jak se hádali dědové, byli-li to dědové; situace s kytkami; jak lupiči času nedokázali chytit Momo).

Super výslovnost, mluvili nahlas, neotáčeli se zády, dobře zorganizované v tolika lidech, každý z herců měl svůj prostor.

Dobře zvolená hudba hlavně pro uvedení zlodějů času. Líbila se mi spolupráce starších a mladších.

Nechápal jsem, jak se tam vzala Momo, odkud byla - jestli byla z jiné země nebo ne. Asi to byla nadpřirozená bytost, protože jí bylo přes sto let, uměla usmířovat lidi, byl to takový dar. Byla něco jako psychiatricka.

Nechápu, jak Momo mohla okouzlit ty zloděje?! Nepochopila jsem, kdo byla paní Oriela. Kdo byli ti lupiči času, lidi? Jak dali zloději čas pod klobouk? Nebylo jasné, jak jim čas berou. Nebylo vidět, jak je vysáli! Byla to maminka a byli to dědové? Nechápal jsem, proč tam byla jenom jedna maminka a proč druhou maminku nehrála třeba nějaká ta starší herečka.

Mohli by to zkrátit, bylo to místo dlouhý, chvílkama jsem se nudila. Ale chápu to, protože jich bylo hodně a kdyby to bylo kratší, tak by se všichni nevystřídali.

Byly dlouhé pauzy při měnění kulís, měli tam moc rekvizit.

Herci rychle mluvili, občas byli zády.

Co **Narozeniny Marie Hedviky?**

Růženka byla moc dobrá legrace. Švanda. Na to, že to bylo krátké, tak mě to bavilo.

Mikuláš byl nej, dobrý herecký výkon, uměl vyjádřit svoje pocity.

Herečky ukázaly reálné chování mladých holek, rozdíl mezi holkama a klukama

Přesná předloha pro soubor. Co nás pobavilo: Mikulášův závěr – pif paf. Jak přišel Mikuláš na oslavu. Jak na oslavu přišly další kamarádky – to se nám hodně líbilo, byl to výrazný moment. Legrační bylo, jak si hráli s panenkami a jak byl z toho Mikuláš naštvanej a nebavilo ho to. Jak jim v pohádce bylo najednou osmnáct. Jak jim Mikuláš zmizel. Hromadná bitka holek.

Super nápad, jak se kluk cítí mezi holkama. Dobré kostýmy, živá huba na klavír.

Mikulášovi nebylo občas rozumět a mluvil potichu. Víc nahlas! Seděla jsem v druhé řadě a musela jsem se ptát svých kamarádek, co říká.

Na konci na Mikuláše mávali pozdě, lepší by bylo, kdyby Mikuláš nakonec vylezl odjinud, než kam zašly holky.

To, že na konci řekly všechny holky „Škoda, že odešel!“ působilo nepřírozně.

Aha a co **O hadovce... a jiných houbách?**

Hezky vybrané téma.

Super! Líbil se mi začátek, jak tam byla paní vedoucí – srandovní lektorka. Hadovka to dokázala dobře zahrát, měl jsem s ní soucit, byla pro mě hlavní postavou. Líbil se mi malý houbař a jeho replika „Tak já do ni aspoň kopnu“ „Hahaha“. Jak se hádala kuřátka. Líbili se mi houbaři, byli vtipní. Herci byli malí, ale byli moc šikovní. Ani mi nevadilo, když vypadli z role. Moc šikovné děti – roztomilé, hlavně kuřátka. Dobrý nápad s čepicemi. Bylo moc pěkný, jak hřib satan vyprávěl. Zpívání, tančení, živá hudba a ne playback. Good píseň – houbař (houbař chodí po lese).

Nechápal jsem, jestli to jsou kuřata, nebo houby. Proč si kuřátka myslela, že budou slepice? (pozn. staršího: Vždyť kuřátka jsou takový ty žlutý houby!)

Nechápal jsem, z čeho vznikla hádka kuřátek – byla to hádka, nebo hra?

Když kuřátka opakovala některé repliky, tak to bylo umělé.

Je to jenom malá připomínka – nemluvte do smíchu diváků, není vás slyšet. Víím, že to bylo možná schválně, ale když hrajete zády, tak vám není moc rozumět (např. když jste byli v kruhu). Malej houbař, satan, kovář a kozák mluvil moc potichu.

Děkujeme.

Na stránkách tohoto periodika brzy nashledanou.

Zdeňka, Petr a námi opečovávaný Miloš

O hadovce a jiných houbách

VČERA
JSME SI VŠIMLI ...

že Jakub Hulák má rád představení bez předlohy... Iva už taky.

že jistý L.R. přijel na DS. S kufrem. Těžkým. Zase.

že redakce se letos nechce přiznávat k autorství svých článků. Šéfredaktorka zuří.

inovační tendence jedné části publika otočit přednášecí aulu naopak... Dav by tak mohl naslouchat 21 přednášejícím mecenášům IV. kategorie.

... brad a bradek

ZÁZNAM Z...

OTEVŘENÉHO DĚTSKÉHO KLUBU

První divadelní den letošní Dětské scény se přiblížil k večeru a Lenka Novotná se svými asistenty, Honzou a Vítkem, čekala na zájemce, kteří si ještě chtěli o dnešních inscenacích popovídat. Nakonec přišlo pět dívek a jeden chlapec.

Lenka s dětmi nejprve udělala seznamovací kolečko, přitom se dozvěděla, že všichni jsou ze souboru Kampak!, který bude v pondělí hrát hru Johannes doktor Faust.

Protože se odpolední program trochu protáhl, začíná se Lenka hned věnovat povídání o inscenacích. První bylo **Děvčátko Momo a ukradený čas**. Děti měly svůj názor na úroveň inscenace vyjádřit na pomyslné škále hodnocení. Na jedné straně stál Vítek, který svým výrokem představoval záporné hodnocení, na druhé straně Honza, který naopak inscenaci nadšeně chválil. Děti si stoupily podle toho, ke kterému názoru se přiklonily. Vypadá to, že se inscenace většinou docela líbila. Svůj názor měly vyjádřit jedním slovem, pak k tomu přidat i emoce a pohyb. Poté děti vytvořily dvě skupiny. Ta, které se inscenace příliš nelíbila, měla hledat klady, ta druhá naopak zápory. Jako klady uváděly děti to, že si mohla zahrát i dívka na vozíčku, že příběh měl spád, že se herci snažili. K záporům podle nich patřilo např. časté zhasínání a rozpačitá hudba, rozpačité některé herecké výkony. Hra by se měla okořenit, aby skutečně zaujala.

Pak se děti zase vrátily do kroužku a společně si postupným vyprávěním připomněly příběh a vymyslely **nový název**, takový, který by diváka lákal. Zaznívaly různé názvy, např. Drahocenný čas, Uspěchaný svět, Časová bomba, Rychlé minuty.

Nakonec se Lenka zeptala, co herci chtěli svou inscenací vyjádřit a zda je téma o čase aktuální. Na odpovědích bylo vidět, že **téma** děti zaujalo:

Nic se nemá uspěchat.

Spousta lidí, hlavně ve větších městech, je uspěchaných. I v Praze v metru jsou takoví kravařáci připomínající zloděje času.

Na malé vesnici si lidé udělají čas na to, co je baví.

Mluvílo se i o tom, na co si děti samotné udělají čas. Na své koníčky, na psa, na hru na housle...

V závěru se Lenka zeptala, **co by souboru chtěli vzkázat**:

Mluvte víc do publika. Upravte použití zhasínání a hudbu, aby to nepřipomínalo rozstříhaný film.

Druhou inscenací, o které se hovořilo, byly **Narozeniny Marie-Hedviky**. Postupovalo se stejně jako při hodnocení první inscenace: názorová škála. Zde se všichni shlukli na straně kladů. Nové bylo to, že měli uvádět repliky z inscenace. Pamatovali si jich dost a přesně. Potom opět převyprávění příběhu, vymýšlení **názvu**, např. Dívčí válka, Praštěný holky.

A jaké bylo podle dětí **téma**?

Holčičí podstata

Jak si kluci představují holčičí svět.

Děti **na inscenaci ocenily** to, že temporytmus gradoval, že všichni hráli své role opravdově, že se dokázalo na jevišti zkoordinovat tolik dívek, že každá byla ve svém projevu obdivu k panenkám originální. Představitel Mikuláše se do své role dobře dostal.

A co by všichni **vzkázali souboru**?

Obdiv, jak se všechny dívky dostaly za plentu a umožnily tak krásný moment překvapení, když se všechny vyrojily, aby Marii-Hedvice popřály k narozeninám. To byl fór, který nikdo nečekal. Mikuláš by se neměl smát.

Zbývala poslední inscenace **O hadovce...a jiných houbách**. Všichni se shodli na tom, že i tato inscenace byla zdařilá. Obdivovali vedoucí souboru, která dokázala u tak malých dětí vzbudit zájem, aby si dokázaly hrát na jevišti a aby to bylo dobré. Líbila se jim hudba, která herce držela.

A o čem to tedy bylo? Skutečně o houbách? Takové otázky Lenka kladla. Ptala se, zda to připomnělo něco ze života. A odpovědi opět svědčily o tom, že děti o představení hodně přemýšlely:

Nikdo by se neměl odstrkovat.

Nejdřív o někoho nemají zájem, a když se významná, tak příležitost.

Ono to vlastně žádný šťastný konec nemělo.

A téma se odrazilo i v **názvech**, které by inscenace mohla mít: Važ si každého, Kam vítr, tam plášť.

Co by děti souboru **vzkázaly**? Pokračovat dál. Rád bych je viděl, až budou větší.

Bylo znát, že děti byly skutečně „poučenými diváky“ a jejich hodnocení svědčila o tom, že se o divadlo opravdu zajímají, že je způsob práce v diskusním klubu zaujal, že se cítily uvolněně a snažily se o objektivní posouzení inscenací.

A to už Lenka kladla poslední otázku: Na které dnešní představení byste šli ještě jednou? Děti by chtěly vidět **Narozeniny Marie-Hedviky**, ale zašly by si i na „Hadovku“.

No a my si rádi zajdeme na jejich pondělní vystoupení a budeme jim držet palce, aby se jim povedlo.

Jindřiška

DNES HRAJÍ...

DS DIVADRA, ZŠ ŠENOV U OSTRAVY
LAKOMÁ BARKA

Zažili jste už na Trutnově, či cestou sem nějaké drama?

Třeba když jsme zastavili kdesi na nádraží, tak tam nikde nebylo nástupiště tak někteří vystupovali a když poslední nastoupili, tak se vlak hned začal rozjíždět. Tak kdyby to bylo jen trochu později, tak by jim vlak ujel.

Tereza šla v Pardubicích pro pardubické perníky a ještě jsme čekali na Andreu, pak jsme šli po nádraží a nikde jsme neviděli žádný vlak, lekli jsme se, že nám to ujelo a pak jsme našťastí našli Andreu.

Já už myslel, že se ten vlak rozjede a oni tam u toho perníku zůstanou.

Dokázali byste říci co nejméně slovy a co nejpřesněji, jaký je váš soubor, jací jste?

Jsme nejlepší.

Jsme kamarádští.

Pomáháme si navzájem.

Máme velký kolektiv

Co je pro vás na dramaťáku nejdůležitější?

Asi, že se pobavíme

Někdy, když nehrajem, tak se nudíme. To potom každému vadí.

Že je důležité, aby byl dramťák zábavný

Mně se nejvíc líbí, že když jdou do divadla nějací cizí lidi a neznají Lakomou Barku a my něco zahrajeme špatně, tak se třeba pobaví a ani to nepoznají.

Je to těžké, ale jak jsme postoupili sem, tak to vlastně za tu námahu stojí.

Co je na dramatáku nejtěžší?

Asi to trénování.

Michal

Soubor DIVADADRA v obrazech

Soubor DIVADRA si z nabízených úkolů vybral ten výtvarný. Každý z jeho členů se zde měl pokusit zachytit sám sebe jako postavu, kterou by rád divadelně ztvárnil. DIVADRA je před Vámi v plné kráse.

VČERA JSME SI VŠIMLI...

Pětkrát s Jakubem Hulákem

úči v podobě Jakuba Huláka ...přísné pohledy při šustění pytlíků od bonbónů a zvuků vibrací mobilních telefonů... Zabralo. Ve Vesmíru už se nešustilo, nevibrovalo.

že Jakub Hulák dnes hodně ladil - v Lesnic-
ké s prospektem, kobercem i nebem; ve Vesmíru
dokonce se Zinou Rýgrovou.

že Vojtěch Hanzálek (lektor dílen pro recitátory II. kategorie) schválně zasedl v hledišti místo Jakubovi Hulákovi a napjatě čekal, co ten udělá... Jakub Hulák, když to zbystril, atak nevyvolal. Svorně zasedl do první řady mezi recitátory II. kategorie. Avšak na kraj, takže netrčel.

že Jakub Hulák musel něžně, leč urputně, krotit zeleného rebela semináře o inscenacích Dětské scény.

že Jakub Hulák opakovaně musel v diskusi vyvolat jistého L.R., který dnes, sic nic neviděl, ke všemu měl pádnou několikaminutovou připomínku.

Kamijon

.. večerního programu pro recitátory

VČERA JSME SI VŠIMLI ...

...dětských diskusních klubů

DNES HRAJÍ...

KUK!ZUŠ BISKUPSKÁ, PRAHA 1 HLÁSNÁ TROUBA

Jakou má souvislost drama v životě s dramatem, které se hraje v divadle?

Lucka: Myslím že je to podobný tým, že je tam nějaký děj a zápletka a že je to napínavý.

Tomáš: Drama má děj zápletku a nakonec se to vyřeší. Že se to najde. Třeba ta Michalova peněženka.

Kuba: Já mám teda pocit, že rozdíl mezi dramatem v divadle a v životě je, že herci „v životě“ si nemůžou vybrat, jestli to skončí dobře nebo špatně. V divadle si vybrat můžou.

Michal: Jako že drama je něco takovýho, že je to napřed tak přestrašný a na konci přidobry. Může to být někdy i jinak, ale to já už nedokážu vysvětlit.

Noemi: Když něco ztratíš doopravdy, tak vlastně cejtíš tu starost a na konci se ti strašně uleví, kdežto v tom divadle ty pocity necítíš.

Kdybyste měli co nejméně slovy, co nejpřesněji charakterizovat soubor, jak by to vypadalo?

Kuba: My jsme nejlepší.

Lucka: Oblíbenost nesehranost.

Noemi: Že jsme jedna parta a když chceme zahrát to divadlo tak musíme být sehraný.

Tomáš: Někdy je náš soubor nesehraný, takže s tím má naše vedoucí potíže to vůbec s námi dohodnout, co se tam má dělat, jak to máme říct. Ale hlavně máme v představeních i trému, abychom to dokázali sehrát, jestli to vůbec zvládnem.

Emma: Já si především myslím, že jsme tady všichni navzájem kamarádi a že jsme dobrá parta.

Martin: Jsme pohodáři.

Lucka: Já si myslím, že na jevišti se dokážeme dokonale sehrát, ale v normálním životě jsou tady problémy.

Kuba: My trochu nesehraný jsme a bude to možná i tím, že mi vlastně jsme nevznikli všichni najednou, ze začátku tu byli lidé, kteří tu teď s námi nejsou, z těch je dnes Megakuk, a postupně jsme přibývali my.

Jakou literární nebo divadelní postavou by nejspíše byla vaše vedoucí?

Kuba: Hrdinkou ze starořeckého eposu. Protože našemu souboru je zařídí strašně moc věcí.

Lucka: Já přesně nevím, ale myslím že Iva by mohla být nějakou dominantní postavou, třeba královnou z pohádky. Protože taková je. Není přísná, ale musíme poslouchat.

Táňa: Podle mě by Ivana byla profesorkou MCGonagalovou z Harryho Pottera, protože ta je taková přísná a chytrá, ale zároveň hodná a každému pomůže a taková přesně je Ivana.

Já nevím proč, ale představoval bych si jí jako paní Kateřinu z Hurvíнка.

Michal: Mě by připadala jako EWE z filmu WALL-E. Je tak obranná, ale zároveň velmi rychlá. Rychlá je třeba, když uděláme chybu. Obranná proti těm chybám.

Noemi: Je taková starostlivá a hodná a hned nám pomůže, když něco potřebujeme.

Minutové drama souboru kuk!

Komedie

Už začátek zkoušky se nevyvíjel nejlépe. Vojta si přinesl rendlík plný svíčkové a knedlíků, Kuba měl tašku, kde bylo zhruba 56 rohlíků a extrémní množství pomazánky. Lucka měla komandovací náladu a Míša vyluzoval ne zrovna líbivé zvuky. Netřeba podotknout, že Ivana se nevysspala zrovna nejlépe. Ale úspěchem bylo, že většina členů si vzpomněla na název již půl roku připravovaného představení. Zuzka spala.

První úraz nastal při etudě „Slon a myš“, kterou hrála velká Emma a malá Kačka. Zavalená Kačka sice měla ty nejhorší zranění, bez pár kostí se člověk obejde, ale stejně pro ni ten vrtulník z nemocnice poslali. V záchvatu hyperaktivity vyskočil Michal na lustr a se zběsilým výkřikem „Tarzáááán!“ sletěl i s lustrem dolů. Vzhledem k tomu, že už jsme o dva důležité členy přišli, tak se Iva rozhodla upustit od myšlenky zkoušet. Série úrazů jakoby náhodou přestala a Zuzka se probudila.

Michal

HOP-HOP, ZUŠ OSTROV UŽ ZASE SKÁČU...

Vtrhli do redakce jako velká voda, odpovídali jednohlasně. Mají se rádi a divadlo mají rádi také.

Zažili jste už letos na Trutnově nebo na cestě k němu nějaké drama?

Když jsme nemohli najít ubytování, kde máme obědy... prostě pořád bloudíme.

Už po cestě autobusem jsme bloudili. Jednou jsme zastavili, pan řidič řekl „jděte se proběhnout“, vystoupil a šel do přírody.

Dal by se co nejméně slovy a co nejpřesněji popsat váš soubor?

Dobrá parta. Hodně se spolu smějeme. Držíme při sobě a hodně nás spojuje právě divadlo.

Spojuje nás i to ježdění, i to, že pořád zkoušíme přes týden.

Máte pocit, že jsou ty společné zážitky silnější, protože spolu děláte divadlo?

Určitě. Musíme být parta, abychom vůbec mohli hrát, protože kdybychom měli k sobě nějaký špatný vztahy nebo bychom se hádali, tak těžko budeme hrát nějaké kamarádké vztahy.

My si i v rolích třeba radíme. Situaci vždycky zkouší víc lidí.

Protože když to dělá jeden, má určité nápady dobré, ale když si to vyzkouší dva tři lidi, tak se ta role vylepší a obzvláštní.

Jakou postavou by mohla být a v jakém druhu dramatu či příběhu by se mohla vyskytovat vaše paní vedoucí?

Určitě nějaká rázná postava. Dominantní. Z nějakého opravdového dramatu. Taková důstojná.

Ale i taková máma by to byla. Hodná i rázná.

Že život bez dramťáku by byl o moc chudší, profesionální běhání jako manažeři nepoužijeme, divadlo může být pro diváka zábava, relaxace, někdo tam nalezne odpověď na své problémy, přinese mu to světlo, film není tak osobitý, když bude před diváky, budete s nimi souznít, budete mít osobní vztah a mnoho dalšího jsme stačili probrat, než HOP-HOP popadli bílý papír, HOP-HOP byli pryč a HOP-HOP byli zpět s ještě horkým dramatem přímo ze života souboru.

Třicetivteřinové drama souboru HOP-HOP

Těsně před...

1. Tak jdeme na to.

2. Já nemám kalhoty.

1. Proč?

2. Suší se mi.

1. Proč?

2. Jsou mokré.

1. Proč?!

2. Oni mi je polili.

1. To si snad děláte srandu! Vem si jiný! Tak jdeme na to!

2. Ale kde je zas Vojta?!!!

Michal

VČERA JSME SI VŠIMLI ...

... semináře o inscenacích

UFFO SI VYBRAL

OTAKARA POKORNÉHO

Potkal jsem se s ním na semináři II. kategorie recitátorů. Je celkem nenápadný a moc toho nemluví – jako já sám. Ale když už se ke slovu dostane, to je... A když se dostane i ke psaní, pohladí vás. Pochází ze Znojma, ale už celý školní rok bydlí v Praze. Má zálibu v poznávání vlakových a tramvajových spojů, takže zná Prahu už mnohem lépe než jeho spolužáci. Kudy chodí, tudy vymýšlí zlepšováky a technická řešení nejrůznějších problémů. Více o něm nevím a nedozvěděl jsem se. Je to hoch plný záhad a tajemství. Stejně jako jeho text o věcech.

Když je spisovatel nebo básník vytrvalý a píše i po večerech, je můj život krátký a po mně následují další mé sestry. Jsem den co den přitavená k misce na psacím stolku v malém pokojíku v domě na vsi. Chtěla bych, aby pán, kterému patřím, někam odjel, abych mohla žít dýl. Cítím se jako nepotřebná věc, která se začne používat až po několika desítkách let.

Poznáváte???

DNEŠNÍ PROGRAM - NEDELE 13.6.

8.00 - 8.45	dílny pro recitátory II., III. a IV. kategorie
8.30 - 12.00	dílny pro děti ze souborů
9.00 - 13.00	semináře A, B, C, S
9.00 - 11.30	vystoupení recitátorů II. kategorie
10.00 - 11.35	2. blok vystoupení pro veřejnost
13.00 - 14.30	beseda lektorského sboru s recitátory II. kat. a jejich doprovodem dílny pro recitátory III. a IV. kategorie diskusní klub pro doprovod recitátorů III. a IV. kat. seminář D
15.00 - 16.35	2. blok vystoupení souborů Lakomá Barka , DIVADRA, ZŠ Šenov u Ostravy (kino) Hlásná trouba, kuk! ZUŠ Biskupská, Praha 1 (kino) Už zase skáču... , HOP-HOP, ZUŠ Ostrov (ND)
16.45 - 17.45	diskusní kluby seminaristů
17.00 - 18.30	dětské diskusní kluby
18.00 - 19.30	seminář k inscenacím 2. bloku
20.30	doplňkové představení Zlatovláska , divadlo DRÁK Hradec Králové (ND)

UFFO SI NAKONEC
PŘECE JEN VYBRAL...

Magdalenu Podrazilovou, recitátorku III. kategorie (Karel Čapek: Zahradníkův srpen)
(necenzurováno, pokračování ze soboty)

3. Jak se ti na textu pracovalo? S čím ses musela nejvíce prát?

Kdyby záleželo na mě, tak se s ničím neperu. Ale třeba na obvodním kole mi vytýkali, že sama nejsem dost zahradník. Tak jsem se prala s tím, aby to vyhovovalo i té představě druhých, nejen té mojí, protože jsem samozřejmě chtěla postoupit.

4. Co tě na práci s ním naopak nejvíce bavilo, co sis užila?

Nejspíš to, že si s ním můžu pohrát, že si to můžu říct v podstatě tak, jak chci. Lidi mi můžou poradit, ale ve finále je to na mně. Je to čistě moje práce, se kterou si můžu hrát právě já.

5. Prozkoumáme teď tebe a tvůj text trochu jinak – co tě napadne, když se řekne...

zahrada – teta

Čapek – Zahradníkův srpen

přednes – náš divadelní soubor (Dismánův rozhlasový dětský soubor)

diváci – atmosféra

Trutnov a DS – rok 2010 – jsem tu poprvé

6. Co tě během vystoupení recitátorů III. kategorie zaujalo a proč?

Zaujalo mě to, jak si s přednesem různí lidé poradili. Když si vybírám text já, tak je to text souvislý, protože se mi to pak říká líp, líp se mi s tím pracuje, líp mi to vyhovuje. Takže mě překvapilo, že tu byly i texty jiného ražení.

BLAŽKOVÁ - DÍL 3. - UF, UFFO!

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY- ČÍSLO 2.

Redakce: Iva Dvořáková (šéfredaktorka), Jindřiška Bumerlová, Jonáš Konývka, Kamila Kostrčicová, Michal Ston, Michal Drtina (sazba, foto), Jasanka Kajmanová (foto), Pavel Kocych (ilustrace) a Matěj letos není.
Tisk: Ofset Úpice. Redakce sídlí v Národním domě. Uzávěrka – 13. 6. 2010 ve 1.30. Vychází 13.6. 2010 v 10.30.
Náklad – 333 ks.